

6

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

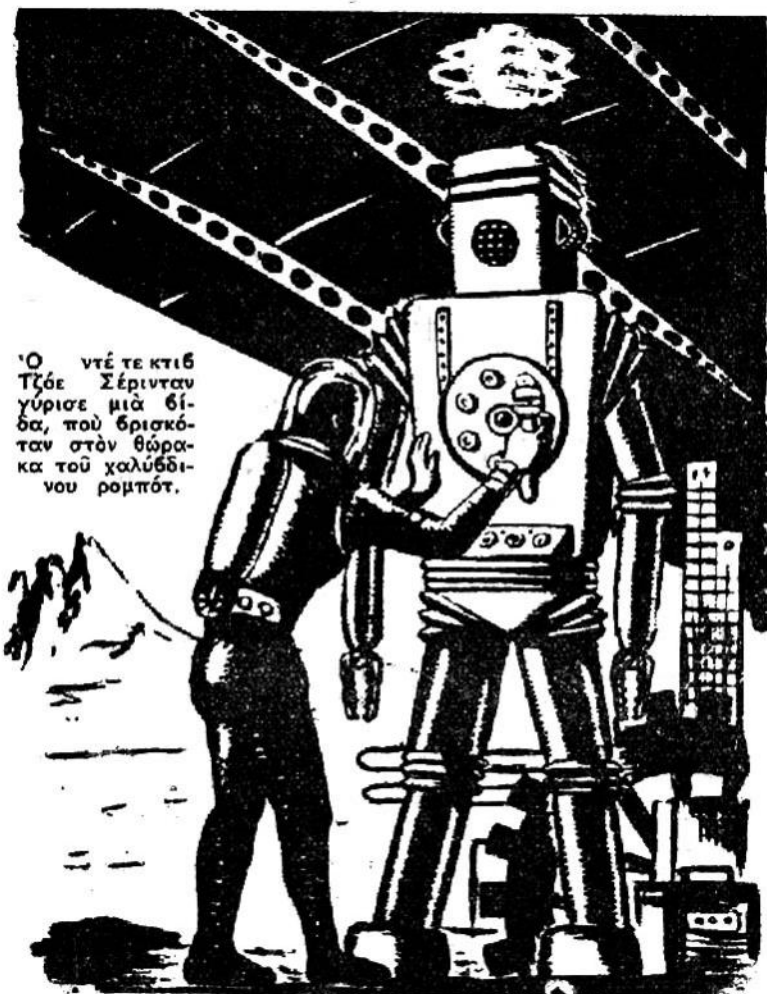
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὁ ΝΤΕ ΤΕ ΚΤΙΒ
Τζόε Σέρινταν
γύρισε μιὰ δί-
δα, πού βρισκό-
ταν στὸν θώρα-
κα τοῦ χαλύβδι-
νου ρομπότ.

ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΤΟΥ ΡΟΜΠΟΤ

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

στην επιφάνεια του Άρη ήταν βαθύ και αδιαπέραστο. Τα δυο φεγγάρια του, ο Δείμος και ο

Φόβος, είχαν χαθεί πριν από μια ώρα στο βάθος του ορίζοντα και στον ουρανό έλαμπαν, χωρίς να φωτίζουν, τα άστρα. Η ατμόσφαιρα από ανθρακικό όξι, άζωτο και έλαχιστο οξυγόνο ήταν βαρεία και μία ύγρη παγωνιά έπλωνόταν σ' όλα τα γύρω. Πέρα μακριά φαινόταν η Γη, ένα πιο φωτεινό άστέρι από τ' άλλα.

— Πού θά μάς πάη το ρομπότ; ρώτησε ο Μίκυ ρίχνοντας ένα βλέμμα μέσα από τη διαφανή περικεφαλαία του σκαφάνδρου που φορούσε προς το μέρος του ντέτεκτιβ Σέρνιταν. Νομίζω ότι την έχουμε άσκημα, κύριε Τζό!

Τα λόγια του παιδιού έφτασαν στο υπερηχητικό στοιχείο που υπήρχε μέσα στην περικεφαλαία του Σέρνιταν και ο Σέρνιταν χαμογέλασε.

— Κανείς δέν ξέρει, πιτσιρίκο, πού θά μάς πάη αυτός ο σιδερένιος ούραγκοτάγκος. Πάντως, να είσαι δέξαις ότι δέν πάμε για πάρτυ!

Οί δρόμοι του Άρη με τα αρχαία κτίρια, στα όποια έμεναν και ζούσαν πριν από αιώνες οί αυτόχθονες κάτοι-

κοί του, ήταν έρημοι και μω-

νάχα οί τρείς σκιές δάδιζαν μέσα στη νύχτα με κατεύθυνση προς την προβλήτα της δεξιάς διάφυγος. Οί δυο σκιές ήταν γήινοι άνθρωποι: Ο θρυλικός αστροναύτης ντέτεκτιβ Τζος Σέρνιταν και ο μικρός κακκινόμαλλης Μίκυ, το ταμπλό και άφροδο Έλληνόπουλο που τον συνόδευε στα μακρινά και γεμάτα περιπέτειες ταξίδια του. Φορούσαν διαπληκτικές φόρμες με συσκευές οξυγόνου στη ράχη για ν' αναπνέουν. Η τρίτη σκιά ήταν ένα ρομπότ, ένας μηχανικός άνθρωπος κατασκευασμένος από χάλυβα. Το ρομπότ ήταν στη μέση.

Δεξιά κι' άριστερά του ήταν ο ντέτεκτιβ και το παιδί. Η Νάσυ Έβιληγκτον, ή άμορφη μελαχροινή άρραδωνιστική του Σέρνιταν και άχώριστη σύντροφος και βοηθός του στον σκληρό άγώνα που έκανε ενάντιον των κακούργων της Γης, και των άλλων άστρων, δέν ήταν μαζί τους. Τούτη την ώρα, χωρίς να υποψιάζεται ότι οί δυο φίλοι της βρίσκονταν σε δύσκολη θέση, άναπαύεταν στο πολυτελές ξενοδοχείο «Άρειανόν Πάλας» στη Νεγκάλ, την ύπoγεια πρωτεύουσα του Άρη που είχαν δημιουργήσει οί πρώτοι άποικοί που είχαν φτάσει σ' αυτόν τον πλανήτη από τη Γη. Κοιμόταν κουρασμένη από το μακρινό ταξίδι που είχαν κάνει κι' οί τρείς μαζί με το καταδιωκτικό διαστημόπλοιο της Άστρι-κός διαστημόπλοιο της Άστρι-

Πες για να φτάσουν από τη Νέα Υόρκη εδώ. (*)

Ήταν η μόνη φορά που η έμπουσία της Νάου Έδελγκτον από τη συντροφιά τους δεν στενοχωρούσε τον Τζέι Σέρνιτσαν. Άπεναντίας, ήταν πολύ ευχαριστημένος που η καπέλλα δεν θρискόταν μαζί τους. Γιατί τόσο ο Τζέι Σέρνιτσαν όσο και ο πιτσιρίκος ο Μίκυ ήταν αιχμαλώτοι του γιγαντιαίου ρομπότ! Έπεσαν σε μιάν ύπουλη παγίδα και αιχμαλωτίστηκαν. Είχαν έρθει από τη Γη προσπαθώντας ν' άνακαλύψουν τη φωλιά μιάς συμμορίας κακούργων, που, χρησιμοποιώντας έξυπνα όπλα και σατανικά μηχανήματα κατατροφής, προσέτιμαζαν έναν άγριο πόλεμο στα άστρα, με σχέδιο να έξοντώσουν όλες τις άποικίες που υπήρχαν στο διάστημα. Πηγαίνοντας αυτή τη νύχτα να θρύν τα ίχνη κάποιου πράκτορος της συμμορίας, έπεσαν στα χέρια του ρομπότ πριν προφτάσουν ν' αντιδράσουν. Ένα φωτεινό μάτι στο κέντρο του σιδερένιου κεφαλιού του ρομπότ έβλεπε μια παράξενη και μυστηριώ-

δη άκτινοβολία που έβλεπνέ-νιζε κάθε προστόμεια αντίδράσεως. Και τώρα ακολουθούσαν το ρομπότ άδελφά τους...

* * *

Το ρομπότ ήταν φανερό πώς άκτελούσε διαταγές και τευθυνόμενο από κάποιον ή ηλεκτρονικόν έγκέφαλο, που θρискόταν ίσως στον Άρη ή κάπου άλλου πιο μακριά. Κατηφόρισε ένα στενό δρόμο και άρχισαν να κατεβαίνουν τα μισοκατεστραμμένα από το πέρασμα των αίωνων γρανίτινα σκαλιά της δεξιάς προβλήτας του μεγάλου καναλιού. Ένα πηχτό γκριζοπράσινο ύγρο κυλούσε στο κανάλι άργά. Πιο πολύ έμοιαζε με ακάθαρτο πετρέλαιο ή λάδι παρά με νερό. Στην άκρη της προβλήτας σταμάτησαν. Το φοβερό μάτι του ρομπότ άναψε κι' έσβυσε τρεις φορές κι' ύστερα μέσα στο σκοτάδι, από την άλλη όχθη της διώρυγας, φάνηκε να ταξιδεύη κάτι που έμοιαζε με μικρή διαπλανητική ροκέττα, χωρίς όμως να πετάη. Έσκισε το παχύρευστο ύγρο υψώνοντας κύματα και άφρους πίσω του. Το μικρό σκάφος είχε το χρώμα του άσημιού και ήρθε και στάθηκε στην άκρη της προβλήτας, όπως μια βενζινακά-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του «Υπεράνθρωπος» που έχει τόν τίτλο «Πόλεμος των Άστρων». Ο άναγνωστής δεν πρέπει να ξεχνά ότι η Ιστορία μας γίνεται το έτος 1980, έποχή δηλαδή που τα άστρόπλοια της Γης κάνουν κάθε μέρα ταξίδια στο διάστημα μεταφέροντας επίβάτες και έμπορεύματα. Αυτή την έποχή η Γη έχει μεγάλες οργανωμένες άποικίες σε πολλούς πλανήτες.

Ένα μετάλλινο καπόκι άνοιξε μόλις σταμάτησε κι' ένα πλάσμα, που θύμιζε άνθρωπο, χωρίς όμως να έχει τίπο-

τε τὸ ἀνθρώπινο, φάνηκε στὸ ὄνειγμα. Ἦταν ἓνας μικρὸ-σωμος τριχωτὸς πίθηκος. Ὁ-χι ὅμως σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ υπάρχουν στὴ Γῆ. Ἦταν κάτι ἄλλο, κάτι τὸ ἐξώκοσμο, μὲ μεγάλα στρογγυλά μάτια, μυτερά αὐτιά καὶ μακρὺ μου-σοῦδι.

— Χριστούλη μου!, ἔκανε ὁ Μίκυ κι' ἐνοίωσε τὰ δόντια του νὰ βροντοῦν, σὰ νὰ τὸν παίδευε πυρετός. Εἶμαι ξύ-πνιος ἢ ὄνειρεύομαι; Τί εἶναι αὐτό, Θεούλη μου;

Ὁ Σέρνιταν δὲν μίλησε. Τὸ παράξενο πλάσμα κούνησε τὰ χέρια του. Αὐτὰ τὰ χέρια ἦ-ταν μακρυὰ καὶ λεπτά. Ἐκα-ναν τὴν ἐντύπωση ἐνὸς λαστι-χένιου σωλήνα, ποὺ εἶχε στὴν ἄκρη τρία γαρμψὰ δαχτυλά. Τὸ ρομπὸτ ὑπάκουσε στὸ σῆ-μα καὶ μὲ μιὰ κίνηση ἔδειξε στοὺς δυὸ αἰχμαλώτους του τὸ ὄνειγμα τοῦ σκάφους. Ὁ ντέτεκτιβ κατάλαβε. Πήδησε πρῶτος καὶ μπήκε μέσα στὸ σκάφος. Τὸ παιδί τὸν ἀκολού-θησε. Τὸ ρομπὸτ ἔμεινε στὴν προβλήτα. Τὸ σιδερένιο κα-πάκι ἔκλεισε πάλι καὶ ὁ Σέ-ρινταν ἔρριξε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά γύρω. Μέσα στὸ στε-νόμακρο σκάφος ποὺ ἔμοια-ζε μὲ ρόμβο ὑπῆρχαν ἑπτὰ ἀκόμα παρόμοια ὄντα. Σ' αὐτὸ τὸ σκάφος δὲν ὑπῆρχε κανένα φινιστρίνι οὔτε παρά-θυρο. Σκέφτηκε πὼς τὸ σκά-φος θὰ κυβερνιόταν μὲ μηχαν-ήματα τυφλῆς πλεύσεως. Τοῦτα λοιπὸν τὰ ἀποκρου-στικὰ πλάσματα μὲ τὴν πι-θηκοειδῆ ἐμφάνισι ἦταν δυνα-τὸν νὰ ἔχουν φτάσει σέ τέ-

τοιο βαθμὸ τελειοποίησός, ὥστε νὰ κατασκευάζουν τόσο λεπτὰ καὶ περίπλοκα μηχαν-ήματα;

Στὸ νοῦ τοῦ ντέτεκτιβ ἤρ-θαν τὰ λόγια ἐνὸς παλίου ἀ-στρονόμου ποὺ εἶχε μίλησει σ' ἓνα ὁγκώδες βιβλίο του γιὰ τὴ ζωὴ στὰ ἄστρα. Ὁ Σέρνι-ταν εἶχε διαβάσει αὐτὸ τὸ βιβλίο τοῦ Χάρλοου Σίκλυ γραμμμένο στὰ 1957. Εἶχε πῆ-λοιπὸν ὁ Σίκλυ: «Δὲν εἴμα-στε μόνοι μας! Ὁ κόσμος τῶν ἀστρῶν θὰ πρέπει νὰ ἔ-χη τουλάχιστον ἑκατὸ ἑκα-τομμύρια πλανῆτες, ποὺ μπο-ροῦν λόγω τῶν κλιματολογι-κῶν συνθηκῶν καὶ τῶν διαμορ-φώσεων τοῦ ἐδάφους τους νὰ θρέψουν ἀνθρώπους, πού, ἂν δὲν εἶναι ἐντελῶς ὅμοιοι μὲ μᾶς στὴν ὄψι καὶ τὴν ἐμ-φάνισι, θὰ ἔχουν τουλάχιστον νοῦ καὶ διανόησι ἴσα μὲ τὰ δικά μας ἂν ὄχι ἀνώτερα...» Ὁ Σέρνιταν χαμογέλασε χω-ρὶς νὰ θέλῃ. Ὡρα, μὰ τὴν ἀ-λήθεια, ποὺ βρῆκε νὰ φιλο-σοφήσῃ... ἐπὶ τῶν ὄντων τοῦ σύμπαντος!

Τὸ σκάφος τραντάχθηκε. Κάποιος πύραυλος ἐκτοξεύτη-κε καὶ ξεκίνησε. Ὁ Μίκυ ξε-φώνισε τρομαγμένος κι' ἀρ-πάχτηκε ἀπὸ μιὰ χειρολαβή. Ἀλλὰ ἤρθαν δεύτερο καὶ τρί-το τράνταγμα καὶ τὸ παιδί ἔ-χασε τὸ στήριγμά του. Γλύ-στησαν τὰ δαχτυλά του ἀπ' τὴ χειρολαβὴ καὶ κύλισε σὰν μιὰ μπάλα ἀπὸ καουτσούκ στὸ πάτωμα. Κατρακυλώντας μπερδεύτηκε στὰ πόδια τῶν ἐξώκοσμων πλασμάτων. Μαρ-

‘Ο άγνωστος άρπαξε τη Νάνσυ από τόν καρπό καί τά δάχτυλά της πού κρατούσαν τό πιστόλι παρέλυσαν.

κά άπ’ αύτά γέλασαν μ’ ένα γέλιο πού έμοιαζε σά δήχας. ‘Ο Σέρινταν σηκώθηκε. Δυό άπ’ τά πλάσματα όμως τόν πρόφθασαν. Έτρεξαν κι άνα σήκωσαν τó παιδί. Τό έβαλαν νά καθήση σ’ έναν πάγκο καί άρχισαν νά τó ψάχνουν στα πλευρά στα χέρια, στα πόδια καί στο κεφάλι σά νά ήθελαν νά βεβαιωθούν ότι δέν είχε σπάσει τίποτα. Έμειναν ίκανοποιημένοι πού ό μικρός δέν είχε τραυματισθή καί άρχισαν κι αύτοί νά γελούν μ’ ένα δυνατό δήχα.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΠΛΑΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΡΟΜΒΟ-ΕΙΔΕΣ σκά-
φος άρχισε νά
ταξίδευη στο
καινάλι. Ένα
βουητό, άπό
τό παχύρρευ-
στο ύγρό που

διέσχιζε ή πλώρη του με κα-
ταπληκτική ταχύτητα, έφτανε
στ' αυτιά του ντέτεκτιβ. Πού
πήγαιναν τάχα; Φυσικά δέν
μπορούσε νά ρωτήσει τους
συνεπιβάτες του. Μé ποιο
τρόπο θά μπορούσε νά συνεν-
νοηθή μαζί τους; Σέ ποιά
γλώσσα; Ούτε αυτοί θά ήξε-
ραν βέβαια άμερικάνικα ούτε
έκείνος τή γλώσσα του πλα-
νήτη στον όποιο άνήκων. Μπο-
ρούσε νά διαπιστώσ η όμως ό-
τι οί διαθέσεις τους δέν έδει-
χναν έχθρικές. Μέσα στά με-
γάλα στρογγυλά μάτια τους
ύπήρχε κάτι άόριστο, δέν
μπορούσε νά καθορίσ η αυτή
τή στιγμή τί ακριβώς, που
τόν καθήσυχάζε. Διεπίστωσέ
πρώτα—πρώτα ότι δέν κρα-
τούσαν όπλα. Αυτό σήμαινε
πολλά πράγματα. Έπειτα τό
ένδιαφέρον που έδειξαν γιά
τό Μίκυ, όταν κατροκύλησε
κατά τήν έκκίνησι του σκά-
φους στο πάτωμα, έπιβεβαί-
ωνε τίς σκέψεις του. Πρόσεξε
πώς τόν περιποιήθηκαν. Άν
τά αίσθήματά τους ήταν έ-
χθρικά δέν θά φέρονταν μέ
τήν σχεδόν πατρική αυτή τρυ-
φερότητα στο παιδί. Δέν ύ-
πήρχε λοιπόν άμφιβολία πώς
έπρεπε νά περιμέν η γιά νά

όρώσ η. Νά δεδαιωθή πρώτα
γιά τίς προθέσεις των έξώκο-
σμων αυτών όντων. Τώρα, φυ-
σικά, βρίσκóταν σέ πολύ κα-
λύτερη θέση, μολονότι ταξί-
δευε πρós μιάν άγνωστη δι-
εύθυνσι κλεισμένος σ' έναν
μεταλλικό ρόμβο μ' αυτή τήν
παράξενη παρέα, άπό όσο
βρίσκóταν λίγο νωρίτερα υπό
τήν επίδρασι τής άκτινοβολί-
ας του χαλύβδινου τερατόμορ-
φου ρομπότ. Πρώτα—πρώτα,
δέν ήταν δεμένος. Τόσο ό Μί-
κυ όσο κι' αυτός είχαν τά
χέρια ελεύθερα. Έκείνο τό
παράξενο μούδιασμα που έ-
ξουδετέρωνε τή θέλησί του εί-
χε χαθή. Ένοιωθε άνετα και
ήταν έτοιμος νά παλαίψη, άν
παρουσιαζόταν άνάγκη. Ή-
ταν βέβαιος, όν και δέν εί-
χε κανένα όπλο μαζί του, πώς
σ' έναν άγώνα σώμα πρós
σώμα θά μπορούσε νά νική-
σ η τους όχτώ αυτούς άνθρω-
ποιδείς τριχωτούς κατοίκους
του άγνωστου άστρου μέ τό
μεγάλα μάτια.

Ξαφνικά στομάτησε νά σκέ-
πτεται. Τό βουητό του νερού
άπάνω στο όποίο ταξίδευε
τό σκάφος έπαψε νά άκούγε-
ται. Κατάλαβε πώς ή ρου-
κέττα άφηνε τό καινάλι και
σηκωνόταν στον άέρα. Έρρι-
ξε ένα βλέμμα πρós τό πλά-
σμα που καθόταν μπροστά
και χειριζόταν τους μοχλούς
και τους διακόπτες των μη-
χανημάτων πορείας. Ήταν
σκυμμένο έπάνω άπ' τους
διαφορους μετρητές και πα-
ρακολουθούσε μέ προσοχή
τήν κίνησι των δεικτών. Άπό
τομα όμως άνασήκωσε τό κε-

φάλι. Κάτι γύρισε και είπε διακοτικά στους άλλους κουνώντας τα λεπτά χέρια του. Η φωνή του έμοιαζε με γρύλισμα. Αυτό το γρύλλισμα όμως περιείχε κοφτούς φθόγους. Ήταν μιιά παράξενη γλώσσα με δυσύλλαβα και μορσύλλαβα. Οί άλλοι έφτά άπάντησαν με τόν ίδιο τρόπο και τινάχτηκαν όρθιοι από τούς πάγκους όπου κάθονταν. Αρχισαν να τρέχουν έδώ κι εκεί. Ο Σέρινταν πρόσεξε πώς τα μάτια τους είχαν γίνει άλησυχα. Ο Μίκυ έτρεξε κοντά στον ντέτεκτιβ φοβι-σμένος.

— Τί πάθανε, κύριε Σέρινταν; ρώτησε.

Ο ντέτεκτιβ άνασθήκωσε τούς ώμους. Δεν μπορούσε να ξέρη τί έπαθαν. Ήταν βέβαιος όμως ότι κάτι άσυνήθιστο τούς συνέβαινε που τούς γέμιζε άνησυχία. Ακούστηκε μιιά σειρά από ξερούς μεταλλικούς κρότους και ο Μίκυ γούρλωσε τα μάτια του γεμάτος έκπληξη. Στα πλάγια του σκάφους άνοιξαν στρογγυλά παράθυρα τρία σε κάθε πλευρά. Απ' τα παράθυρα αυτά ξεπετάχτηκαν προς τα έξω κοντές κάννες όπλων που έμοιαζαν με χωνιά. Ταυτόχρονα μιιά όρθη σιδερένια σκάλα κομμάστηκε από την όροφή. Έπάνω από το τελευταίο σκαλοπάτι στην κορυφή της σκάλας ή όροφή άνοιξε κι ένα τετράγωνο άνοιγμα σχεδιάστηκε. Έξω από το άνοιγμα αυτό ο Σέρινταν είδε το άστρο που έλαμπαν μέσα στη νύχτα. Ένα από τα πα-

ράξενα πλάσματα σκαρφάλω-σε σαν αϊλουρος στη σκάλα κρατώντας στον ώμο του ένα παράξενο μηχανήμα που έμοιαζε με προβολέα. Κάποια γεννήτρια άρχισε να δουλεύη μέσα στο σκάφος που άρχισε να τρέμη σά να δεχόταν μιιά ήλεκτρική έκκένωση...

* * *

Τα μάτια του ντέτεκτιβ πήραν μιάν έκφρασι άνησυχίας. Τώρα άρχισε να καταλαβαίνει. Με δυό πηδήματα βρέθηκε πίσω από ένα πλαγινό άνοιγμα. Το πλάσμα που στεκόταν στο παράθυρο αυτό κρατώντας το όπλο που έμοιαζε σαν χωνί δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον για την παρουσία του. Ο Σέρινταν έοριξε ένα βλέμμα προς τα έξω κι άναρρίγησε. Τα πράγματα ήταν πολύ πιό άσκημα από όσο είχε λογαριάσει. Πέντε σφαιρικά άστροπλοια κυνηγούσαν το ρομβοειδές σκάφος τους (*). Μιιά βαθειά ρυτίδα αλλάκωσε το μέτωπο του ντέτεκτιβ. Αυτά τα ίδια άστροπλοια, ή έντελώς όμοια με αυτά, ήταν εκείνα που είχαν έπιτεθή έναντιον του «Πρωτεύς II» πριν από λίγες μέρες στο διάστημα. Δεν του έμενε καιμιιά άμφιβολία πώς μέσα στα σφαιρικά αυτά σκάφη υπήρχαν πάλι: εκείνα τα τερατόμορφα όντα με τα μεγάλα στρογγυλά κεφάλια και τα λεπτά πόδια και χέρια. Είχαν να κάνουν λοιπόν

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος του 'Υπεράνθρώπου με τον τίτλο «Πόλεμος των Άστρων».

πάλι με τούς εξώκοσμους αὐ-
τούς κουρσάρους τοῦ διαστή-
ματος πού ἦταν φοβεροὶ καὶ
ἀσυγκράτητοι στὶς ἐπιθέσεις
τούς. Ἰσως εἶχαν κάποια
πειρά ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις αὐ-
τῆς. Καὶ ὁ μὲν «Πρωτεύς»,
τὸ καταδιωκτικὸ τῆς Διαπλά-
νητικῆς Ἀστυνομίας, χάρις
στὴν τόλμη καὶ τὴν ἐξυπνάδα
τῆς Νάνσυ, ὅταν αὐτὸς ἦταν
βαρεῖα τραυματισμένος, μπό-
ρεσε νὰ ξεφύγῃ τὸ θανάσιμο
κίνδυνο, τοῦτο ἐδῶ ὅμως τὸ
ρομβοειδὲς σκάφος δὲν μπο-
ροῦσε νὰ διαθέτῃ τὰ τελειο-
ποιημένα μέσα ἀμύνης πού
δέθετε τὸ ἀστρόπλοιο τῆς
Γῆς.

Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καιρὸς
γιὰ διαταγμούς. Ἐκεῖνο πού
μποροῦσε νὰ διαπιστώσῃ καὶ
ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο ἦταν βέ-
βαιος τώρα ἦταν ὅτι οἱ συν-
ταξιδιώτες του, καὶ αὐτὸς φυ-
σικὰ μαζί τους, κινδύνευαν
ἀπὸ τὰ σφαιρικά αὐτὰ κουρ-
σάρικα ἀστρόπλοια. Ἐκεῖ ο
ἐπίσης, γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν εἶ-
χε καμμιὰ ἀμφιβολία ἦταν ὅτι
τὰ ἀνθρωποειδῆ τριχωτὰ πλά-
σματα θεωροῦσαν θανάσι-
μους ἐχθροὺς τούς κουρσάρ-
ους. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Γῆ-
νη Κοινοπολιτεία οἱ κουρσάρ-
οι αὐτοὶ ἦταν ἐχθροὶ ἐπικίν-
δυοι. Τὸ καθήκον του ἦταν
λοιπὸν ἀνεξάρτητα μὲ τὸ τί
ἐποκέτο νὰ ἐπακολουθήσῃ,
νὰ πολιορκήσῃ στὸ πλευρὸ ἐκεῖ-
νον πού κινδύνευαν τώρα.

Ἐμφικὰ τὸ σκάφος κλονί-
στηκε. Ἀστραφύων προερχό-
μενες ἀπὸ διάφορες κατευθύν-
σεις πύονες εὐθείες πού μα-
χαίρωναν τὰ σκοτάδι. Τὰ κο-

φτὰ μονοσύλλαβα καὶ διασύ-
λλαβα τῶν ἐξώκοσμων πλασμά-
των γέμισαν τὸν ἀέρα. Ἦσαν
διαταγὰς πού δίνονταν δια-
στικὰ. Τὸ ρομβοειδὲς ἀστρό-
πλοιο συνεχίζοντας τὸν ἱλιγ-
γυῶδη δρόμο του ἔστελλε τὴν
ἀπάντησι. Τὸ σκάφος πραντὰ
χτήκε πάλι ἄγρια. Πράσινες
φλόγες πού ξεκίνησαν ἀπὸ
τὸν προβολέα, πού βρισκό-
ταν στὸ ἐπάνω μέρος του, τύ-
λιξαν ἓνα ἀπὸ τὰ σφαιρικά
κουλούρια. Γυρλίσματα χα-
ρᾶς καὶ κοφτὸς δῆχας ἀκού-
στηκαν. Σχεδὸν ἀμέσως ὁμως
ἀντήχησε μιὰ πνιχτὴ κραυγὴ
κι' ὕστερα ἄλλη κι' ἄλλη.
Τρεῖς ἀπὸ τούς συνταξιδιώ-
τες τοῦ Σέρινταν ἔπεσαν ἀ-
νάσκελα χτυπημένοι. Θανάσι-
μα ἀπὸ τὶς ἀχτινὲς τῶν κουρ-
σάρικων. Ὁ ντέκτεκτῖς ὤρμη-
σε στὸ παράθυρο πού βρέθη-
κε μπροστά του. Εἶχε δὴ τὸν
χερσὸ τοῦ ὀπλοῦ καὶ ἤξε-
ρε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ. Ὁ πυ-
ροβολητὴς, πού ἦταν νεκρὸς
τώρα, χειρίζοταν πρὶν χτυπη-
θῇ ἓνα διακόπτη. Τὸ δάχτυ-
λο τοῦ Σέρινταν πίεσε τὸν
διακόπτη. Ἀπὸ τὴν κἀννη
τοῦ ὀπλοῦ πού ἔμοιαζε μὲ
γωνὶ ξεπετάχτηκαν πράσινες
φωτεινὲς μπάλες. Οἱ φωτει-
νὲς μπάλες χτύπησαν τὸ ἐξω-
τερικὸ περίβλημα ἑνὸς σφαι-
ρικοῦ ἀστροπλοίου. Τὰ μά-
τια του φεγγοδόλησαν καθὼς
εἶδε νὰ πυρακτώνουν καὶ νὰ
λυώνουν τὰ σημεῖα τοῦ κορ-
σάρικου ἐτόνω στὰ ὁποῖα εἶ-
χαν πέσει οἱ μπάλες. Ἐνώ-
πιωσε τὸν διακόπτη σημαδεύ-
οντας ἄλλα σφαιρικά ἀστρό-
πλοια.

"Ένα παράξενο εξώκοσμο πλάσμα με τριγωνικό κεφάλι, που κατέληγε σε ρυγχος φάνηκε στην πόρτα...

— Αυτό άφησέ το για μένα, κύριε Σέρινταν!

Μέσα από την περικεφαλαία που φορούσε, το ήχητικό μηχανήμα έπιασε τη φωνή του Μίκυ. Μέσα σ' αυτή τη φασαρία που γινόταν είχε ξεχάσει το παιδί. Το 'Ελληνοπούλο όμως τον είχε μνησθή. Χωρίς να διστάση, όταν είδε τους τρεις πυροβολητές τον έβαν ύστερα από τον άλλον να πέφτουν νεκροί, πήρε τη θέση του ενός απ' αυτούς και άρχισε να ρίχνει.

Ο υτέκτιβ γύρισε και τον είδε.

— Εντάξει, πιτσιρίκο!, του φώναξε γελώντας. Στό άφήνω. Άλλά θέλω παστρική δουλειά. Περισσεύουν τρία άκομα για μένα.

Απότομα όμως κάτι έγινε κι' η φωνή του χάθηκε μέσα σ' ένα φοβερό πάταγο. Φοβερός κρότος από σιδερικά που έσπαζαν και γυαλιά που θρυμματίζονταν γέμισε τον αέρα. Το έσωτερικό του ρομβοειδούς σκάφους δυθίστηκε στο σκοτάδι. Τα φώτα έσβυσαν. Τα εξώκοσμα δυτα γυρλιζαν τρομογμένα.

— Θαρρώ πώς φάγαμε κάποια γερή, κύριε Σέρινταν!, φώναξε το παιδί.

— Αυτό νομίζω κι' εγώ!, απάντησε ο υτέκτιβ που είχε πέσει ανώσκελα και σηκωνόταν. Έχω τη γνώμη πώς με μία δεύτερη θά γίνουμε μακαρίτες.

Δέν είχε τελειώσει τη φράση του ακόμα όταν ένα καινούργιο τράνταγμα πιδ δυ-

νατό από το πρώτο συγκρό-
νισε το σκάφος. Ἀκούστηκαν
ἐκρήξεις. Ὁ ντέτεκτιβ εἶδε
τὸ σκάφος ν' ἀνοίγῃ στὰ
δυά, νὰ κόβεται στὴ μέση σὰ
σπιρτόξυλο κι' ἐνοίκωσε τὸν ἐ-
αυτὸ του νὰ ἐκσπενδονίζεται
σὰν ἓνα σακκὶ στὸν ἀέρα. Με-
ρικὰ μέτρα πιὸ ἐκεῖ εἶδε τὸν
Μίκυ μέσα στὴν ἀστροναυτι-
κὴ φόρμα του νὰ στριφογυρί-
ζῃ σὰν μπαλάκι καὶ νὰ πέφτῃ
στὸ κενό.

Ἡ καρδιά του βράντηξε
βίαια. Κατάλαβε πὼς ὅλα
εἶχαν τελειώσει. Κάτω ἀπὸ
τὰ πόδια του εἶδε νὰ διαγρά-
φονται τὰ βουνά, οἱ διώρυ-
γες καὶ οἱ κοιλάδες τοῦ Ἄρη.
Δὲν εἶχαν ἰσὺ στὸ διάστη-
μα καὶ δρίσκονταν ἀκόμα μέ-
σα στὴν ἀκτίνα ἑλξεως τῆς
ἀτμοσφαίρας του. Μὰ αὐτὸ
δὲν εἶχε καὶ μεγάλη σημασία.
Στὸ σημεῖο ποῦ εἶχαν φτάσει
τὰ πράγματα δὲν ὑπῆρχε ἐλ-
πίδα σωτηρίας. Τὰ σφαιρικά
κουρσάρικα ἀστράπλοια εἶ-
χαν κερδίσει τὸ παιχνίδι καὶ
συνέχιζαν τὸν ἱλιγγιώδη δρό-
μο τους πρὸς τὸ ἀγνωστο ἄ-
στρο ὅπου θὰ ἦταν σίγουρα
ἡ βάση τους. Ὁ διάσημος ντέ-
τεκτιβ Σέρινταν, ὁ φόβος καὶ
ὁ τρόμος τῶν κακούργων καὶ
ὁ μικρὸς σύντροφός του, τὸ
τολμηρὸ καὶ ἀφοδο Ἑλληνό-
πουλο τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ
κοκκινομάλλης Μίκυ, ἦταν χα-
μένοι...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ἡ ΝΑΝΣΥ Ἐβίλγκτον ξύ-
πνησε ἀπὸ ἓναν ἐλαφρὸ θό-

ροβο ποῦ ἀκούσε. Σὰν κά-
ποιος νὰ βάδιζε μέσα στὸ
δωμάτιό της. Ἄνοιξε τὰ
μάτια χωρίς νὰ σαλέψῃ καὶ
στήλωσε τ' αὐτί. Μέσα στὸ
μεγάλον ἀρειανὸ ξενοδοχεῖο,
ποῦ εἶχαν ἐγκαταστήθῃ με-
τὸν Σέρινταν καὶ τὸν Μίκυ
ὅταν ἔφτασαν ἀπὸ τῆ Γῆ, ἤ-
ξερε ὅτι δὲν διέτρεχε κανέναν
κίνδυνο. Ὁ ντέτεκτιβ ὄλλω-
στε κοιμόταν στὸ διπλάνο
δωμάτιο καὶ, σὲ περίπτωσι
ποῦ θὰ συνέβαινε τίποτα, θὰ
ἐπενέβαινε κεραυνοβόλα νὰ
τὴν βοηθήσῃ. Ὁ νους της δὲν
πῆγε καθόλου στὸ ὅτι ὁ Σέ-
ρινταν κι' ὁ μικρὸς φίλος του
μπορεῖ νὰ εἶχαν ξεκινήσει
πρὶν ἀπὸ λίγο γιὰ τὴν ἐπι-
φάνεια τοῦ πλανήτη. Περιμέ-
νε λοιπὸν νὰ ξεχωρίσῃ καλὰ
τὸν θόρυβο κι' ὕστερα, ὅταν
βεβαιώθηκε πὼς κάποιος δι-
σκόταν μέσα στὴν κάμαρὴ
της, ἄφησε τὸ δεξιό της χέ-
ρι νὰ γλιστρήσῃ κάτω ἀπὸ τὸ
μαξιλάρι καὶ φούχτισε τὸ
μικρὸ τῆς πιστόλι τῶν ἀκτί-
νων ποῦ δὲν ἀπέχωνόταν πο-
τέ. Ταυτόχρονα μετὰ τὸ ἀ-
ριστέρου της γύρισε τὸν δια-
κόπτη κι' ἓνα διάχυτο φῶς
ἤλιου ἀπὸ ἀόρατες ἀπλῆκες
πλημμύρισε τὴν κάμαρην. Ἄ-
κουσε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως
καὶ εἶδε στὴ μέση τῆς κάμα-
ρης, ἓναν ἄντρα. Ὁ νυχτερι-
νὸς ἐπισκέπτης ἦταν ντυμένος
ὅπως οἱ Γῆνοι. Δὲν φερούσε
καπέλλο καὶ φαινόταν νὰ εἴ-
ναι κι' αὐτὸς ἓνας ἀπὸ τοὺς
ἐνοίκους τοῦ ἰδίου ξενοδο-
χεῖου. Στὸ χέρι του κρατοῦ-
σε ἓνα πιστόλι. Εἶχε μπῆ με-
τὰ ἀπὸ τὸν σίγουρα στὴν κά-

μαρην, γιατί ἡ Νάνσυ θυμόταν πολὺ καλὰ πὺς πρὶν πῶς γιάση νὰ κοιμηθῇ εἶχε κλειδώσει ἐσωτερικὰ τὴν πόρτα. Τὸ εἰσφικτὸ ἀναίμακτο τοῦ φωτὸς θάμπωνε τὸν ἄγνωστο κι' ἀνοιγόκλεισε διαστικὰ τὰ μάτια. Αὐτῆς ἀκριδῶς τῆς στιγμιαίας ἀδυναμίας τοῦ ἐπωφελήθηκε ἡ Νάνσυ καὶ, πρὶν πρόφτασῃ νὰ σηκώσῃ τὸ χέρι τοῦ νὰ πυροβολήσῃ, τὸν σημάδεψε μὲ τὸ ὄπλο τῆς.

— Πέταξε αὐτὸ τὸ παίχνη δόκι ποὺ κρατᾷς!, τὸν διέταξε. Ἄν ἀργήσῃς περισσότερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο θὰ πυροβολήσω. Πέταξε τὸ πιστόλι σου κι' ἀπάνω τὰ χέρια!

Ὁ ἄνδρας δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀναμέτρησε μὴ ἓνα γοργὸ βλέμμα τῇ θέσει τοῦ καὶ θρῆκε πὺς τὸ πῶς σὺ στὸ ἦταν νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποὺ τὸν διέταξε ἡ κοπέλλα. Μέσα στὰ μάτια τῆς εἶχε διαβάσει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν ξεκόνη. Δὲν ἀστειεύστανε. Πέταξε στὸ πάτωμα τὸ πιστόλι καὶ σήκωσε τὰ χέρια.

— Ὁκέυ!, εἶπε χαμογελῶν τας ἡ μελαχροινὴ ἀρραβωνία στικτὰ τοῦ ντεκτερίδ. Τώρα εἶσαι φρόνιμο παιδί.

Πῆδησε ἀπὸ τὸ κρεβάτι ἔβριξε κάτι ἐπάνω τῆς καὶ φόρεσε τὶς γόδες τῆς. Πῆγε κοντὰ τοῦ, μὲ τὸ πιστόλι πάντα στὸ χέρι, καὶ τὸ βλέμμα τῆς καρφώθηκε ἐρευνητικὰ μέσα στὰ μιάτια τοῦ.

— Καὶ τώρα πὺς μου, φίλε, ρώτησε. Ποιὸς σ' ἔστειλε καὶ τί ἤρθε νὰ κάνῃς ἐδῶ μέσα!

Ὁ ἄγνωστος κάτι πῆγε νὰ

πῇ. Ἄνοιξε τὸ στόμα τοῦ, μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔκανε κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε ἡ Νάνσυ. Καθὼς κρατοῦσε ψηλὰ τὰ χέρια τοῦ, πραγματοποιοῖησε μιὰ κίνησιν ἀσπραπῆς. Τὰ χέρια τοῦ κινήθηκαν ἀπὸ στευτα γοργὰ καὶ φούχτιασαν τοὺς καρποὺς τῶν δικῶν τῆς. Τὰ δάχτυλα ἰδιαίτερα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ τοῦ ἔκαναν μιὰ φοβερὴ λαβὴ ζίου—ζίτσου, ἓνα ἀπ' τὰ ἀπείρα κόλπα τῆς λαπωνικῆς πάλης, ποὺ μποροῦν νὰ συντρίψουν τὰ κόκκαλα. Ἡ Νάνσυ δὲν πρόφτασε ν' ἀντιδράσῃ. Πόνεσε καὶ τὸ πρόσωπό τῆς συσπάστηκε. Ἐβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ τὸ πιστόλι τῆς γλύσθησε ἀπὸ τὴ φύχτα τῆς κι' ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὁ ἄγνωστος γέλασε σαρκαστικὰ. Ἡ κοπέλλα ἄμως κάνοντας μιὰν ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν τίναξε πρὸς τὰ πίσω τὸ λαοστικένιο καρμὶ τῆς, ξέφυγε ἀπ' τὴ λαβὴ καὶ ἡ γροθιά τῆς διέγραψε ἓνα τόξον στὸν ἀέρα. Σὰν ἀστροπελέκι ἔπεσε ἡ γροθιά τοῦ κοριτσιοῦ ἀνάμεσα στὰ δυὸ φρύδια τοῦ ἀγνωστοῦ κι' ὁ ἄγνωστος κλονίστηκε σὰν μεθυμένος. Ἡ Νάνσυ ὥρμησε νὰ πιάσῃ τὸ πιστόλι τῆς. Ὅμως ἐκεῖνος προβλέπωντας αὐτὴ τὴν κίνησιν ρίχτηκε ἀπάνω τῆς. Ἡ Νάνσυ ξέφυγε κι' ἔτρεξε σπὴν μεσόπορταν ποὺ χώριζε τὸ δωμάτιο τῆς ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ Σέρντον. Φούχτιασε τὸ πόμολο.

— Τζό!, φώναξε. Βοήθεια, Τζό!

Ὁ ἄντρας ἔτρεξε πρὶν

της καί την άρπαξε από τους ώμους. Άλλα ή κοπέλλα είχε προφτάσει σ' αυτό τὸ με τὰξιν ν' ανοίξει τὴν πόρτα. Ἡ πάρτα άνοιξε καί μιὰ λουρίδα από φῶς πού έρχόταν από τὸ δωμάτιο τῆς Νάνσυ έπεσε στήν κάμαρη τοῦ ντέτεκτιβ. Τὸ κορίτσι άναρρίγησε. Τὸ κρεβάτι ἦταν άδειο. Ὁ Σέρινταν δέν ἦταν εκεί. Τὰ μάτια τῆς γέμισαν έκπληξι κι' ένα αἰσθημα φόβου τὴν κυρίεψε. Γύρισε άπότομα. Τὸ βλέμμα τοῦ άγνωστου έλαμπε παράξενα. Τὴν έσπρωξε βίαια πρὸς τὴν κάμαρὴ τῆς πάλι.

— Τ' άστεία σωθήκανε, όμορφονιά!, μούγγρισε.

Ἡ Νάνσυ έκανε μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω σάν χαμένη. Ἡ άπουσία τοῦ ντέτεκτιβ τὴν είχε ζαλίσει. Ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς πέρασαν ένα πλήθος άσχημα προαισθήματα. Ὁ άντρας έσκυψε καί μάζεψε τὰ πιστόλια, τὸ δικό του καί τὸ δικό τῆς, από τὸ πάτωμα. Ἐβριξε τὸ ένα στήν τσέπη του καί με τὸ άλλο σὲ χέρι τὴ σημάδεψε.

— Τώρα μπορῶ ν' άπαντήσω στήν έρώτησι πού μοῦ έκανες πρίν!, γρύλλισε. Ἡρθα λοιπόν νά σέ πάρω νά κάνουμε μαζί στήν έπιφάνεια ένα περίπατο. Κι' από εκεί πάλι θά κάνης με έλλη παρέα ένα ταξιδάκι κάπως πιὸ μακρινό. Ἄντε λοιπόν, ντύσου τώρα! Φόρεσε τὴ φόρμα σου με τὴν περικεφαλαία, γιατί θά περπατήσουμε κάμποσο σέ περιοχές όπου δέν ὑπάρχει όξυγόνο.

Ἡ Νάνσυ έκανε μηχανικά ὅ,τι τῆς εἶπε. Κατάλαβε ὅτι ἦταν μάταιη κάθε αντίστασι. Φόρεσε τὴ φόρμα τῆς. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ άγνωστος άνοιξε ένα βαλιτσάκι πού είχε φέρει μαζί του καί φόρεσε τὴ δική του.

— Καί τώρα μὴ δοκιμάσης νά κάνης τὴν έξυπνη!, τῆς εἶπε. Θά βαδίξης ἡσυχα δίπλα μου σάν νά εἶμαι ὁ άρραβωνιαστικός σου. Μέσα από τὴν περικεφαλαία δέν θά φαίνεται τὸ ώραίο πρόσωπό μου. Κι' έτσι ὅλοι θά ὑποθέσουν πὼς πηγαίνεις με τὸν μνηστήρα σου νά κάνης έναν ρωμαντικό περίπατο. τὴ φεγγαρόλουπη αὐτὴ βραδυά.

ΤΟ ΣΦΑΙΡΙΚΟ ΑΣΤΡΟΠΛΟΙΟ

Ἡ ΝΑΝΣΥ δέν μίλησε. Ὁ νοῦς τῆς ἦταν στὸν Σέρινταν. Ἄν ὁ ντέτεκτιβ ἦταν αἰχμάλωτος στὰ χέρια

τῶν κακούργων πού ὠργάνωσαν τὴν άπαγωγή τῆς, ἤθελε νά βρίσκεται κοντά του. Ὁ ένας θά μπορούσε νά βοηθήσει τὸν άλλον. Βγήκαν από τὸ μεγάλο χῶλ τοῦ ξενοδοχείου. Ἐξω από τὸ ξενοδοχείο ἦταν σταματημένο ένα άεροταξι. Μπήκαν μέσα καί ὕστερα από λίγο έφτασαν στήν μεγάλη αἴθουσα άναμνήης τῶν άσanasέρ τῆς Ναγκάλ, πού άνεβοκατέβαιναν χωρὶς νά σταματοῦν νύχτα καί

μέρα. Ἡ αἵθουσα ἦταν σχεδὸν ἔρημη. Λιγοστοὶ ὑπάλληλοι ποὺ εἶχαν ὑπηρεσία στὸ πυραυλοδρόμιο ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ κουβεντιάσαν. Ἦσαν ντυμένοι κι' αὐτοὶ μὲ φόρμες κι' ἔτσι ἡ παρουσία τῆς κοπέλλας καὶ τοῦ ἀννύστου μὲ τὶς περικεφαλαίες καὶ τὶς συσκευὲς ὀξυγόνου στὴ ράχη δὲν τοὺς παραξένεψε.

— Προχωρήτε!, διέταξε χαμολόφωνά ὁ συμμορίτης.

Ἡ κοπέλλα μπῆκε σ' ἓνα ἀσανσέρ κι' ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε. Ὑστερα ἀπὸ δέκα λεπτά, ἦταν στὴν ἐπιφάνεια. Περπάτησαν στοὺς ἔρημους δρόμους καὶ σὲ λίγο ἔφτασαν ἀπὸ ἓνα μονοπάτι στὸ πίσω μέρος τῆς πλαγιάς ἐνὸς γρανιτίνου λόφου. Πίσω ἀπὸ τὸ λόφο κάτι γυάλιζε μέσα στὴ νύχτα. Ἡ Νάνσυ ἐνόησε ἀν' ἓνα χέρι νὰ σφίγγῃ τὴν καρδιά της. Αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν ἓνα σφαιρικό ἀστρόπλοιο. Ἡ κοπέλλα τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ἓνα διαπλανητικὸ σκάφος ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ, πρὶν λίγες μέρες εἶχαν πραγματοποιήσει τὴν ἀγρία ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ ἀστυνομικοῦ διαπλανητοπλοίου «Πρωτεύς II». Κοντοστάθηκε, μὰ ἐκεῖνος ποὺ τὴν συνόδευε τὴν ὑποχρέωσε νὰ προχωρήσῃ. Μὲ ἀδέξιο δῆμα ἡ Νάνσυ προχώρησε. Εἶχαν φτάσει ἀρκετὰ κοντὰ πιά ὅταν ἀπὸ τὸ μυστηριώδες ἀστρόπλοιο φάηκε κάτι σάν μιὰ ἀχτίνα φωτός. Τὸ φῶς ἐγίνε ἀπότομα ἑνὸς φωτεινὸς χεῖμαρρος. Ἐνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τῆς σφαίρας ὑπο

χώρησε πρὸς τὰ μέσα καὶ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς ξεχύθηκε ἓνα ἄσπρο δυνατό φῶς. Ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα ρίχτηκε μιὰ σκόλα.

Ὁ ἄγνωστος ἔσπρωξε τὸ κορίτσι πρὸς τὴ σκόλα. Στὴν κορυφὴ τῆς σκόλας ἀνάμεσα στὸ φῶς, κινῶνταν κάτι παράξενα πλάσματα. Ἦσαν τὰ ἴδια ἐκεῖνα ὄντα μὲ τὸ σφαιρικὸ κεφάλι καὶ τὰ λεπτὰ χέρια καὶ πόδια ποὺ τοὺς κινήγησαν στὸ δικάστημα, ὅπου ταξίδευαν μὲ τὸ καταδιωκτικὸ τῆς Διαπλανητικῆς Ἀστυνομίας. Μέσα ἀπὸ τὴν διαφανὴ περικεφαλαία τοῦ σκαφάνδρου τῆς εἶδε ἓνα ἀπαίσιο χαμόγελο νὰ σχεδιάζεται ὁτὸ πρόσωπο τοῦ συμμορίτη ποὺ τὴν συνόδευε.

— Σοῦ εὐχομαι καλὸ ταξίδι!, τῆς εἶπε κοροϊδευτικά. Κύτταξε νὰ εἶσαι φρόνιμη ἐκεῖ ποὺ πᾶς. Ὅταν μᾶθῃ ἡ παρέα σου σὲ τί χέρια βρίσκεις θὰ φρονιμέψῃ κι' αὐτή. Ὁ φίλος σου ὁ Σέρνταν θὰ πάψῃ νὰ κἀν ἀταξίες γιὰ τὶ θὰ ξέρῃ πὼς τὴν ἔχεις ἀσκημα. Τ' ἀφεντικὸ θὰ τοῦ στείλῃ τηλεγράφημα.

Ἡ Νάνσυ γύρισε καὶ τὸν κύπαξε. Ὡστε ὁ ντέτεκτιβ δὲν ἦταν αἰχμάλωτος στὰ χέρια τῶν ἀπαγωγέων της. Κάτι φτεροκόπησε ἀνήσυχτα μέσα της. Μὰ τώρα ἦταν ἀγὰ γιὰ νὰ ἀντιδράσῃ. Ἡ σκόλα κινήθηκε. Σὰν κάποιος νὰ τὴν ἔσπρωξε πρὸς τὴ σκόλα. Μιὰ ἀόρατη δύναμι τὴν ὑποχρέωνε νὰ πατήσῃ στὸ σκαλοπατί. Μηχανικὰ ἀρχισε νὰ ἀνεβαί

νη. "Ήταν σαν κάποιος να την είχε ύπνωτισει...

* * *

Το έσωτερικό της σφαίρας ήταν διαρρυθμισμένο με τέτοιο τρόπο ώστε έμοιαζε με το έσωτερικό ενός ισχυρού θωρηκτικού αστροπλοίου. Χοντροί θώρακες από ένα μέταλλο που έλοιμπε σαν άσφημι και βαρειά όπλα ήταν μέσα εκεί. Πίσω από τα στρογγυλά φινιστρίνια που ήταν αυτή την ώρα κλειστά είχαν τοποθετηθεί βαρειά φλογοβόλα. Τα εξώκοσμο όντα είχαν μια κακή έκφραση στο βλέμμα καθώς την κύτταξαν. "Ακουσε φωνές και παραγγέλματα σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινε. Έκείνος που διέταζε είχε την ίδια τερατώδη εμφάνιση με τους άλλους με μια μονάχα διαφορά. Φορούσε στο αριστερό του χέρι ένα πράσινο περιβραχιόνιο. Στο περιβραχιόνιο ήταν σχεδιασμένο με χρυσή μπογιά ένα παράξενο σχέδιο που έμοιαζε με χελώνα, που δεν ήταν όμως ακριβώς ή χελώνα που ήξεραν οι άνθρωποι της Γης.

Η σκάλα τραβήχτηκε μέσα και η πόρτα από την οποία είχε μπη στο σφαιρικό αστρόπλοιο ή κοπέλλα έκλεισε. Το σκάφος ταλαντεύθηκε. Κάποιος έδειξε στη Νάνσυ ένα είδος καρτέκλας. Με νηυστα της έδωσαν να καταλάβει πως έπρεπε να δέση γύρω από τη μέση της τη ζώνη ασφαλείας. Είπε το αν με το πράσινο περιβραχιόνιο να κάθεται στη θέση του πιλό-

του. Τα παράξενα χέρια του κινήθηκαν επάνω σε μοχλούς και διακόπτες. Το σκάφος άρχισε να ταξιδεύει. Η Νάνσυ είχε την ίδια πως ή σφαίρα ταξίδευε στην αρχή ορίζοντια άργα κάνοντας στροφές περί των έαυτό της πολύ χαμηλά στην επιφάνεια του "Αρη. "Υστερα άπότομα ακούστηκαν πάλι έκπυρσοκροτήσεις, προωθητικών πυραύλων. Το στρογγυλό αστρόπλοιο τινάχτηκε προς τα πάνω ταξιδεύοντας τώρα με μεγάλη ταχύτητα προς κάποιο άγνωστο και μακρινό άστρο, όπου κάποιος εχθρός της ανθρωπότητας είχε στήσει τη φωλιά της συμμορίας του προ ετοιμάζοντας μιαν ύπουλη επίθεσι έναντιόν της Γης...

ΑΓΚΑΛΙΑ

ΜΕ ΤΟΝ ΕΞΩΚΟΣΜΟ

ΠΑΝΩ — κάτω την ίδια ώρα ο Τζο Σέρνταν, ο θρυλικός άστρωναύτης ιντέκτιβ, και ο μικρός κοκ-

κινομάλλης Μίκυ βρίσκονταν στο κατώφλι του θανάτου, ζώντας στιγμές απερίγραπτης αγωνίας. "Υστερα από την κατάρρευση του ρομβοειδούς αστροπλοίου, τινάχτηκαν στον άέρα και άρχισαν να πέφτουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα προς την επιφάνεια του "Αρη. Οί διαπληνητικές φόρμες που φορούσαν με τις συσκευές οξυγόνου τους επέτρεπαν ν' αναπνεύουν. Ελλεί-

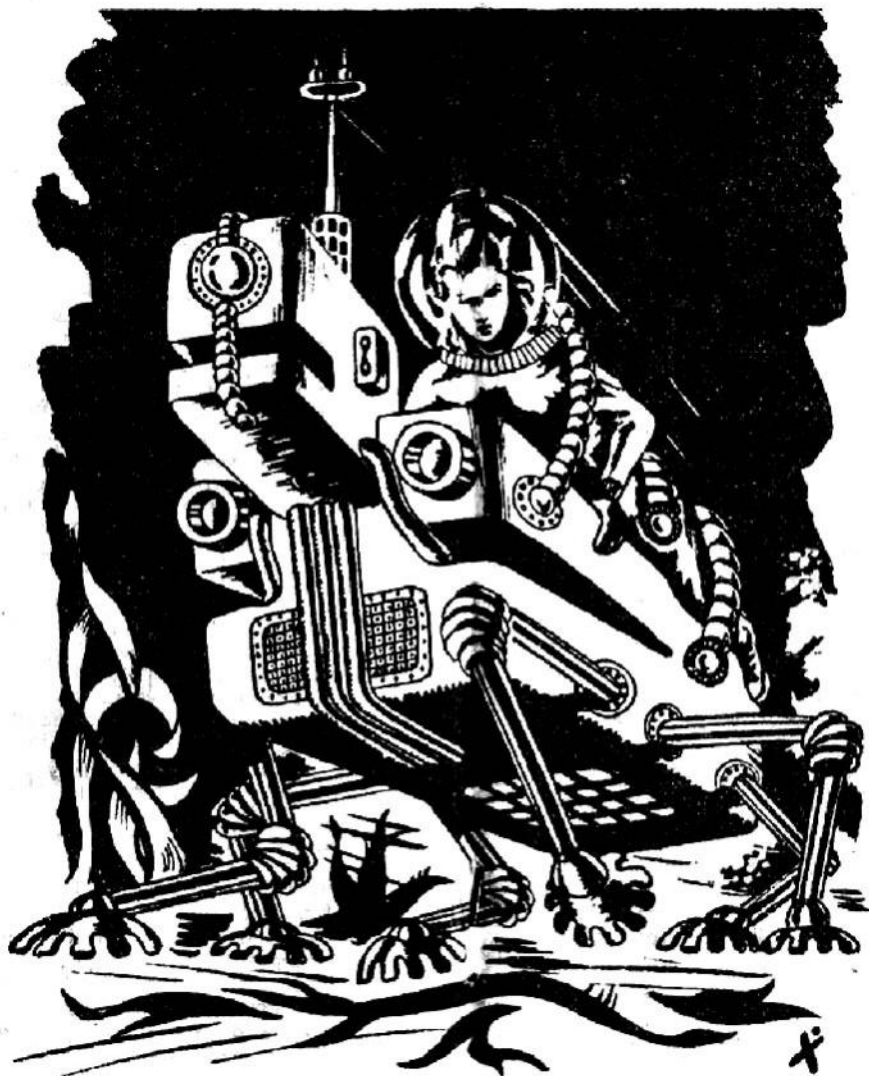
αυτό δὲ μπορούσε νὰ κρατήσῃ πολὺ. Ἡ τριβὴ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη, ἡ ἐλξις τοῦ ὁποίου τοὺς τραβούσε πρὸς τὰ κάτω, δημιουργοῦσε μιὰν ἀβάσταχτη θερμokraσία. Σὲ λίγο, δὲν ὑπῆρχε κοιμιά, ἀμφιβολία πῶς θ' ἀναφλέγονταν καὶ θὰ καίγονταν σὰν ζωντανὲς λαμπάδες, ὅπως ἀναφλέγονται καὶ λυάνουν οἱ μετεωρίτες αὐτὰ πρὸς λέμε· διαπτοντες ἑστέρες—δταν ἔρχονται σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς. Ὁ Σέρνταν ἤξερε πῶς δὲν εἶχε παρὰ λίγα διαθήσιμα λεπτά μπροστά του. Ὑστερὰ ἀπὸ τὰ ἐλάχιστα αὐτὰ λεπτά κοιμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε. Τὸ μυαλὸ τοῦ δαιμόνιου ντέτεκτιβ λειτούργησε γοργά. Ἡ σιδερένια θέλησί του τὸν ἔκανε νὰ συνέλθῃ. Ἐφερε τὸ χεῖρ· στὸν κρῖκο τοῦ ὑπῆρχε σὸ φερόμεν τῆς φόρμας. Τράβηξε τὸν κρῖκο. Σκοινία ξεπετόχτηκαν κ' ἓνα μεγάλο ἀλεξιπτώτο ξεδιπλώθηκε στὸν ἀέρα. Ἡ ταχύτητα τῆς πτώσεως στομάτησε. Μίλησε ἀμέσως γοργὰ σὸ μικρὸ φωνο τῆς περικεφαλαίας του.

— Τὸ ἀλεξιπτώτο, Μίκυ! Τράβηξε τὸν κρῖκο τοῦ ἀλεξιπτώτου σου!

Τὸ ἡχητικὸ στοχεῖο τοῦ σκαφάνθρου τοῦ παιδιοῦ ἔπιασε τὴν διαταγὴ καὶ ὁ Μίκυ, ποὺ ἦταν ἀκόμα ζαλισμένος ἀπὸ τὴν ἐκτίναξι, ξαναβῆκε μονομιᾶς τὶς αἰσθήσεις του. Μὲ μιὰ σβέλτα κίνησι τράβηξε τὸν χαλκὰ καὶ μιὰ τεράστια ἀμπρέλλα ἀνοίξε

στὸν οὐρανὸ. Τὸ πρόσωπο τοῦ Σέρνταν γέμισε ἀνακούφισι καθὼς εἶδε τὸν μικρὸ φίλο του κρεμασμένο σὸ ἀλεξιπτώτῳ του. Τὴν ἴδια στιγμή οἱ δαλβοὶ τῶν ματιῶν του στριφογύρισαν. Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀνθρώποιδῃ τριχωτὰ πλάσματα ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ πλήρωμα τοῦ μεταλλικοῦ ρόμβου φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπὸ ψηλά, πέφτοντας μὲ ἰλιγ γιῶδη ταχύτητα πρὸς τὸ ἔδαφος. Μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸν νοῦ τοῦ ντέτεκτιβ. Τὸ ἐξώκοσμο δν φαινόταν ζωντανό. Κινούσε τὰ σωληνωτὰ γόδια καὶ χέρια του δεξιά κ' ἀριστερὰ σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ πιασθῇ ἀπὸ κάποιον. Ὁ Σέρνταν ἔκανε ἀστραπιαῖα ἐνσὶν ὑπολογισμό. Ἐπιστήμωνε τὸ σημεῖο ποῦ ἔπρεπε καὶ κάνοντας τοὺς κοπᾶλληλους χειρισμοὺς στὸν μηχανισμό τοῦ ἀλεξιπτώτου του ὥρμησε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἀνοίξε τὰ μπράτσα του. Τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα πέφτοντας πάντα πέρασε ἀπὸ μπροστά του. Ἐκλείσε τὰ μπράτσα του καὶ τὸ συγκράτησε. Τὸ ἀγκάλιασε σφιχτά. Γιά μιὰ—δυὸ στιγμῆς, τὸ ἀλεξιπτώτο ταλαντεύτηκε ἀπὸ τὸ καινούργιο βάρος ποὺ προστέθηκε, ὕστερα ὅμως ἀπὸ λίγο ξαναβῆκε τὴν εὐστάθειά του καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει ὀργά.

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε βλέποντας τὴν ἔκφρασι πρὸ εἶχε πᾶρει τὸ πρόσωπο τοῦ παρὰξενου αὐτοῦ τριχωτοῦ ζώου μὲ τὸ μυτερὸ ρύγχος. Ἐκεῖνο ὥστόσο πρὸ τὸν συγ-

Ο μικρός Μίκυ σκαρφαλωμένος στο παράξενο όχημα που είχε ξη πόδια και κάλ-
παζε σαν βγριο έλαιο ξεκίνησε με ασύλληπτη ταχύτητα.

κίνησε ήταν το βλέμμα του. Μέσα σπὰ μεγάλα στρογγυλά μάτια του καθρεφτιζόταν ἡ θαθειά εὐγνωμοσύνη, πού ἔνοιωθε γιὰ τὸν σωτήρα του.

— Δὲν πιστεύω νὰ αἰσθάνεσαι ἄσκημα, φίλε, στήν ἀγκυλιά μου!, μουρμούρισε ὁ Σέρινταν. Ἐγὼ τὴν ἰδέα πὼς ἐμεῖς οἱ δυὸ θὰ κάνουμε καλὴ παρέα κάπως στὸν Ἄρη.

Τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα δὲν καταλάβαινε φυσικὰ τὰ λόγια του. Ὅμως κάτι γρύλλισε. Οἱ κοφτοὶ φθόγγοι μὲ τὰ δισύλλαβα καὶ τὰ μονοσύλλαβα ἔφτασαν στ' αὐτιά του ντέτεκτιδ, ἀλλὰ κι' ὁ ντέτεκτιδ δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα πού τοῦ ἔλεγε.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ ξημερώνη πιά ὅταν ὁ Σέρινταν, ὁ Μίκυ καὶ ὁ ἐξώκοσμος αἰχμάλωτός τους ἔφταναν στὴ Ναγκάλ. Οἱ δράμοι στὴν μεγάλη ὑπόγειά πολιτεία ἦταν ἤρημοι. Τὰ καταστήματα δὲν εἶχαν ἀνοίξει. Πῆραν ἓνα ταξί καὶ πέρασαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

— Περίμενέ με ἐδῶ, Μίκυ!, εἶπε ὁ ντέτεκτιδ στὸν μικρό. Κάνε παρέα σπὸν οὐραγκοτάγκο φίλο μας. Ἐγὼ θὰ πεταχτῶ νὰ πῶ μιά καλὴ μέρα στὴ Νάνσυ καὶ θὰ γυρίσω ἀμέσως. Θὰ πᾶμε ὕστερα στὴν Ἀστρική Ἀσφάλεια. Θέλω νὰ κάνω μιά μικρὴ ἀνάκρισι στὸν αἰχμάλωτό μας.

— Ἐν τάξει, κύριε Σέρινταν!, εἶπε ὁ Μίκυ.

Ἐφυγε γελαστός ὁ ντέτεκτιδ. Ὅταν ὁμως ὕστερα ἀπὸ λίγη γύρισε καὶ ξαναμπήκε

στὸ ταξί, τὸ πρόσωπό του ἦταν συκωφρυωμένο καὶ δὲν χομεγαλοῦσε καθόλου.

— Ἡ Νάνσυ δὲν εἶναι ἀπάνω!, εἶπε. Ἀπ' τὴν κατάστασι πού εἶναι τὸ διαμάντι της φοβάμαι πὼς κάτι ἄσκημα τῆς συνέβη. Λεῖπει κι' ἡ ἀστροναυτικὴ φόρμα της μὲ τὸ σκάφανδρο.

Τὸ παιδί ἔγινε χλωμό.

— Ἡ δεσποινὶς Ἐβίλγκτον δυῆκε στὴν ἐπιφάνεια; σκόπησε.

— Ὁ διάλος νὰ μὲ πάρῃ ἂν καταλαβαίνω τί ἔγινε!, μούγγρισε ὁ Σέρινταν. Πάμε πρώτα στὴν Ἀστρική Ἀσφάλεια... Πρέπει ν' ἀρχίσουμε τίς ἔρευνες.

Ὁ διοικητὴς τῆς Ἀστρικής Ἀσφαλείας τοῦ Ἀρεως ἔφερε πολὺ περισσότερα πράγματα γιὰ τὴν Νάνσυ. Μία περίπολος ἀστροναυτῶν εἶχε δὴ μιά κοπέλλα νὰ μπαίνει σ' ἓνα σφαιρικό ἀστροπλοῖο. Οἱ ἀστυνομικοί, πού ἔξεραν πὼς τὰ διαπλανητικὰ σκάφη αὐτοῦ τοῦ τύπου ἀνήκαν σὲ ἐχθροὺς τῆς Γῆς, ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ ἀστροπλοίου. Ἐκεῖνο ὁμως κατῶρθωσε νὰ ξεφύγῃ. Τότε συνάντησαν ἓνα άτομο μὲ ἀστροναυτικὴ φόρμα πού προσπαθοῦσε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀπογειωθῇ τὸ σφαιρικό σκάφος. Διέταξαν τὸν ἀγνώστο νὰ σταματήσῃ, ἀλλὰ ἐκεῖνος πυροβόλησε ἐναντίον τους καὶ ἀρχισε νὰ πρέχῃ προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ. Ἡ περίπολος τοῦ ἔρριψε μὲ τὰ φλογοβόλα καὶ τὸν σκότωσε. Ὅταν τοῦ βγάλανε τὸ σκάφανδρο, ἀναγνώρισαν στὸ πρόσωπό του ὅταν ἀπὸ τοὺς

τελάτες του «Αρειαλόν Πά-
λας».

— Είχε φτάσει τρεις μέρες
αργότερα από σ'αυτή τη
Γῆ, είπε ὁ διοικητής τῆς Ἀ-
στροφικῆς Ἀσφαλείας, κι ἔμει-
νε στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο πού ἐγ
κατασταθῆκατε καὶ σεῖς. Δὲν
ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς ἐπρό-
κειτο γιὰ κάποιον κατ'ἀσκο-
πῶ ἀπὸ ἐκεῖλους πού ὀργανώ-
νουν τὰ σαμποτάζ στὸν Ἄρη.
Αὐτὸς σίγουρα ἀπήγαγε τὴν
κοπέλλα. Τὴν ἀπήγαγε, τὴν
ὑποχρέωσε νὰ τὸν ἀκολουθή-
σῃ καὶ τὴν παρέδωσε στὸ
σφαιρικό ἀστρόπλοιο.

Τὰ μάτια τοῦ Σέρινταν
γέμισαν θολὰ σύννεφα.

— Ἄν πάθῃ τίποτα ἡ
Νάνσυ, εἶπε, θὰ πρέπει πο-
λὺ σύντομα νὰ ξεγράψουν ἀ-
πὸ τοὺς καταλόγους τῶν ζων-
τανῶν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς ἐ-
κείνους πού θὰ τὴν πεiráξουν!

Τὸ βλέμμα του κορφώθηκε
διαπεραστικά καὶ ἐπίμονα
στὸ τριχωτὸ πιθηκσειδὲς πλά-
σμα πού στεκόταν σὲ μιὰ γω-
νία τοῦ γραφείου τῆς Ἀστρο-
κικῆς Ἀσφαλείας. Τὸ ἐξάκο-
σμο ἂν παρακολουθεῖτε μὲ
κάποια ἐκφρασιὶ φόβου στὸ
βλέμμα τὴν ἐκδήλωσι τοῦ θυ-
μοῦ τοῦ ντέτεκτιβ. Δὲν κα-
ταλάβαινε τὴν ἐννοία τῶν λό-
γων του. Ὅμως καταλάβαι-
νε ἀπὸ τὸν τρόπο πού μιλοῦ-
σε πὼς κάποιον δυσάρεστο
τοῦ εἶχε συμβῇ.

— Δὲν μοῦ ἐξήγησες πού
τὸν ψάρεψες αὐτὸν τὸν οὐραγ
κατάγκο!, εἶπε ὁ διοικητής.
Τὴ πράγμα εἶναι αὐτό;

Ὁ Σέρινταν τοῦ ἐξήγησε

μὲ δυὸ λόγια τὴν περιπέτειά
τους.

— Ναμίζω πὼς αὐτὸ τὸ
πράγμα, ὅπως τὸ λές, ἴ-
σως μᾶς βοηθήσει σὲ κάτι.
Κάτι μοῦ λέει πὼς ἂν μπο-
ροῦσε νὰ φιλήσῃ...

Σταμάτησε ἀπότομα. Ἔ-
να πλῆθος ἀπὸ σκέψεις στρι-
φογύριζαν στὸ μυαλό του.
Μιά παράξενη λάμψη γέμισε
τὰ μάτια του.

— Ἐχετε ἐδῶ ρομπὸτ
γλωσσῶν; ρώτησε τὸν διοικη-
τή.

Ὁ διοικητὴς ἀνυσήκωσε
τοὺς ὤμους.

— Μᾶς ἔχουν στείλει ἓνα
τέτριο μηχανήμα ἀπὸ τὴ Γῆ,
ἀτέλειτῃ. Μὰ δὲν τὸ χρησι-
μοποιήσαμε ποτέ. Δὲν ξέρω
σὲ τί χρησιμεύει αὐτὴ ἡ συ-
σκευὴ. Κανείς δὲν ξέρει ἄλ-
λωςαίτε καὶ τὸν χειρισμὸ τῆς.

— Ξέρω ἐγώ!, εἶπε κοφτά
ὁ ντέτεκτιβ. Πού εἶναι τὸ μη-
χάνημα;

Ὁ διοικητὴς τῆς Ἀστρο-
κικῆς Ἀσφαλείας πάτησε ἓνα
κουμπὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ πού
πῆρχαν στὸ γραφεῖο του. Ἐ-
νας ἀστρόναυτης ἀστυφύλα-
κας φάνηκε στὴν πόρτα.

— Ὁδήγησε τὸν κύριο Σέ-
ρινταν στὸ ἐργαστήριό ὅπου
βρίσκεται τὸ ρομπὸτ γλωσσ-
σῶν, διέταξε τὸν ἀστυφύλα-
κα.

Ἐπὶ τοῦ γύρισε στὸν ντέ-
τεκτιβ.

— Τὸ ρομπὸτ βρίσκεται
στὸ ἐργαστήριό ἐπιβολῆς,
τοῦ εἶπε. Θὰ πρέπει νὰ ξα-
ναφορέσῃς τὸ σκάφανδρό σου
γιὰ νὰ πᾶς ἐκεῖ.

ΤΟ ΡΟΜΠΟΤ ΤΩΝ ΓΑΛΩΣΩΝ

ΥΣΤΕΡΑ ἀ-
πὸ λίγο ὁ Σέ-
ρινταν, ὁ Μί-
κυ, τὸ ἐξώκο-
σμο πλάσμα
κι' ἐξή ἀστυ-
φύλακες δρι-
σκόταν στὴν

ἐπιφάνεια τοῦ "Ἄρη. Ὅταν ἔφτασαν στὸ ἐργαστήριον, τὸ ρομπὸτ γλωσσῶν ἦταν στὴ θέσι του. Μὲ γοργὰς κινήσεις, χρησιμοποιώντας ἕνα γαλλικὸ κλειδί, γύρισε μιὰ βίδα, κάτι σὰν διακόπτη πού δρι-
σκόταν στὸ στήθος τοῦ ρομ-
πότ. Τακτοποίησε μερικοὺς
δείκτες καὶ τὸ ρομπὸτ κίνησε
τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του.

— "Ἐρχεται κατὰ πάνω
μας!, ἔκανε φοβισμένος ὁ Μί-
κυ.

— Μὴ φοδᾶσαι!, τὸν κα-
θησύχασε ὁ ντέτεκτιβ. Πρό-
κειται γιὰ ἀγαθοποιὸ ρομπὸτ
πού ἐξυπηρετεῖ τοὺς ἀνθρώ-
πους. Αὐτὰ τὰ μηχανήματα
βοήθησαν πολλοὺς πρῶτους
ἐξερευνητὰς τοῦ διαστήμα-
τος. Ἐρεῖς τί θὰ γίνη τώρα;
Εὐχμίσαι τὴν συσκευή στὴν ἀ-
μερικάνικη γλῶσσα. Σὲ λίγο
οἱ ἀόρατες ἀκτίνες τοῦ μηχανήματος θὰ περάσουν στὸ
μυαλὸ αὐτοῦ τοῦ μαλλισροῦ
πιθήκου καὶ θ' ἀποτυπώσουν
ἀπάνω του λέξεις, γράμματα,
φράσεις, συντακτικούς κανό-
νες, ρήματα, ὀνόματα. Μὲ μιὰ
κουβέντα θὰ τὸν κάνουν κά-
τοχο τῆς γλώσσας μας μέσα
σὲ διάστημα λιγώτερον ἀπὸ
δέκα λεπτά.

Τὸ παιδί γούρλωσε τὰ μά-
τια.

— Εἶναι καταπληκτικό!,
εἶπε.

— Φυσικά!, παραδέχτηκε
ὁ ντέτεκτιβ. Ὅταν τελειοποι-
ηθοῦν αὐτὲς οἱ συσκευὲς καὶ
γίνοιν ἀρκετὰ φτηνές, γιὰτὶ
πρὸς τὸ παρὸν τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ρομπὸτ στοιχίζει ἕ-
να ἑκατομμύριο δολλάρια, οἱ
καθηγηταὶ γλωσσῶν θὰ κα-
ταργηθοῦν καὶ κάτι πιτσιρί-
κοι σὰν καὶ σένα δὲν θὰ σπά-
νε τὸ κεφάλι τους χρόνια ὁ-
λόκληρα γιὰ νὰ χωνέψουν τὰ
γαλλικὰ ἢ τὰ γερμανικὰ ἢ
τὸ κινεζικὰ, παραδειγματός
χάριν. Θ' ἀγοράζουν ἕνα ρο-
μπότ, θὰ τὸ ρυθμίζουν κα-
τάλληλα καὶ μέσα σὲ μιὰ μέ-
ρα θὰμποροῦν νὰ μιλᾶνε δέ-
κα γλώσσες.

— Δέκα γλώσσες; ξεφώ-
νησε ὁ μικρός.

— Ἀκριβῶς! Καὶ τώρα ἀ-
μέσως θὰ δῆς μὲ ποῖο τρόπο
θὰ γίνηται αὐτό.

Ὁ Σέρνταν γύρισε πρὸς
τὸ μέρος τοῦ ἐξώκοσμου πλά-
σματος καὶ μὲ νοήματα τοῦ
ἐδειξε πῶς ἔπρεπε νὰ καθή-
ση σὲ μιὰ στρογγυλὴ μεταλλί-
κη πολυθρόνα πού δρισκό-
ταν στὴ μέση τοῦ ἐργαστη-
ρίου. Στὸ ἐπάνω μέρος τῆς
πολυθρόνας ὑπῆρχε μιὰ δι-
κτυωτὴ μεταλλικὴ κάσκα. Τὸ
πλάσμα ὑπάκουσε χωρὶς νὰ
δείξῃ καμμιά δυσφορία. Ἦ-
ταν σὰ νὰ καταλάβαινε τί ἐ-
πρόκειτο νὰ γίνη ἢ σὰ νὰ εἶ-
χε χρησιμοποιήσει κι' αὐτὸ
σ' ὅσες περιστάσεις παρό-
μοιο ρομπὸτ γλωσσῶν. Στὸ
βλέμμα του ὑπῆρχε μιὰ ἔκ-

φρασις ἀπολύτου ἡρεμίας. Ὁ ντέτεκτιβ ἐκλείσει τὸ κεφάλι τοῦ ἐξώκοσμου μέσα στὴ δικτυωτὴ κάσκα κι' ὕστερα πῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ρομπότ. Γύρισε ἀργὰ ἕναν διακόπτη. Μερικοὶ ἠλεκτρικοὶ σπινθήρες ξεπετάχτηκαν ἀπὸ τὸ χαλύβδινο μέτωπο τοῦ ρομπότ καὶ ἡ μεταλλικὴ κάσκα ἄρχισε νὰ παίρῃ ἕνα μῶβ χρῶμα. Μέσα ἀπὸ τὸ δίχτυ τὸ πρόσωπο τοῦ τριχωτοῦ πλάσματος μὲ τὸ μακρὸ ρυγχὸς ἔκανε μερικὲς συσπάσεις. Τὰ σωληνωτὰ χέρια καὶ πόδια τοῦ κινήθηκαν σπασμωδικά. Ὑστερα ἀκούστηκε ἕνα αἰγανὸ βοητὸ σὰν κάποιον ἐκεῖ κοντὰ νὰ δούλευε ἕνα μικρὸ ἀόρατο μοτέρ. Ὁ Σέρνιταν παρακολουθοῦσε τοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ του. Τὸ βοητὸ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα δυνάμωνε...

Κανεὶς δὲν μιλοῦσε. Τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα εἶχε κλείσει τὰ μάτια. Φαινόταν σὰ νὰ εἶχε χάσει τίς αἰσθήσεις του. Ὁ Μίκυ μὲ γουρλωμένα μάτια κύτταξε τὴν δικτυωτὴ κάσκα ποὺ ἄρχισε ν' ἀλλάζῃ χρῶμα. Τὸ μῶβ ἔπαιρνε κιτρινες, χρυσαφίες, ἀποχρώσεις. Ὁ ἀστροναύτης ἀστυφύλακας ἔστεκε βουδὸς ἀπὸ κατὰπληξι. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρακολουθοῦσε ἕνα τόσο παράξενο πείραμα. Ὁ Σέρνιταν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχη τὸ βλέμμα καρφωμένο στὸ ρολοῖ του. Τὰ δέκα λεπτὰ πλησίαζαν νὰ συμπληρωθοῦν. Περίμενε λίγο ὥσπου συμπληρώθηκαν καὶ ξανάφερε στὴ θέσι τὸν διακόπτη τοῦ

ρομπότ. Ξεπετάχτηκαν πάλι δυό—τρεις ἠλεκτρικοὶ σπινθήρες καὶ ἡ συσκευή ἔπαψε νὰ λειτουργῇ. Δὲν ἀκούγονταν πιά τὸ βοητὸ τοῦ μοτέρ καὶ ἡ δικτυωτὴ κάσκα ξαναπῆρε τὸ φυσικὸ της χρῶμα.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔδγαλε τὴν κάσκα μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἐξώκοσμου πλάσματος καὶ τὸ πλάσμα ἀνοιξε τὰ μάτια του.

— Καλὴ μέρα σας!, εἶπε κυττάζοντας τοὺς τρεῖς γήινους ποὺ στέκονταν γύρω του. Μὲ λένε Λή Πὸ καὶ ἔρχομαι ἀπὸ τὸ ἄστρο Πράτ. Ὁ λαὸς τοῦ Πράτ εἶναι ἐχθρὸς τῶν Γιγαντοκεφάλων, ποὺ κατοικοῦν στὸ ἄστρο Κοσοῦκο. Οἱ Γιγαντοκεφάλοι εἶναι ἐχθροὶ τῆς Γῆς.

Ὅλα αὐτὰ εἰπώθηκαν καθαρά εὐδιάκριτα μὲ μιὰ γνήσια ἀμερικάνικη προφορά. Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε εὐχαριστημένος. Ὁ ἀστροναύτης ἀστυφύλακας σταυροκοπήθηκε. Ὁ Μίκυ ἔπεσε ἀνάσκελα σὲ μιὰ καρέκλα.

— Χριστοῦλη μου!, ψέλλισε. Αὐτὸ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀπίστευτο!

— Σὲ εἶχα προειδοποιήσει, πιτσιρίκο, γιὰ τίς ἱκανότητες τοῦ ρομπότ τῶν γλωσσῶν!, εἶπε ὁ ντέτεκτιβ. Δὲν ἔπρεπε νὰ παραξενεύεσαι.

— Ἐχομε κι' ἡμεῖς στὸν Πράτ ρομπότ γλωσσῶν!, εἶπε τὸ πλάσμα.

— Ἐν τάξει, Λή Πὸ!, ἔκανε ὁ ντέτεκτιβ. Θὰ κουβεντιάσουμε γιὰ πολλὰ πράγματα πρὸς τὸ παρὸν ὅμως θέλω νὰ μοῦ λύσεις μιὰ ἀπο-

ρία. Γιατί την περασμένη νύχτα αίχμαλώτισε έμένα και τον μικρό εκείνος ο σιδερένιος γίγαντας και μ'ας έφερε στο ρομβοειδές άστροπλοίο σας:

— Ο Λή Πό γέλασε βήχοντας.

— Ο άρχοντας του Πράτ ξέρει τον ντέτεκτιβ Σέρινταν. Οί δέκτες τηλεοράσεως του Πράτ πιάνουν πολλές εικόνες από τη ζωή της Γης και οι δέκτες των ραδιοφώνων μας πιάνουν επίσης όλες τις έκπομπές σας. Τις πιάνουν και τις μεταφράζουν αυτόματα στη γλώσσα μας κι' έμείς καταλαβαίνουμε τί λέτε. Ο μεγάλος Μπράν λοιπόν, ο άρχοντας μας, έμαθε πώς ο προστάτης του Δικαίου και διώκτης του Κακού Τζόε Σέρινταν βρισκόταν στον "Άρη προσπαθώντας να μάθη ποιοι έκλεψαν τις ατομικές βόμβες από το Αίης Γκίβενς (*) και ποιοι είναι εκείνοι που έκαναν τις καταστροφές στις άποικίες που έχουν οι Γήινοι στους διάφορους πλανήτες. Ο μεγάλος Μπράν ήθελε να καταποτίση τον Σέρινταν να τον βοηθήσει στον πόλεμο αυτόν έναντίον των Γιγαντοκεφάλων του Κοσούκο κι' έπειδή δέν εύρσκει άλλο τρόπο, έστειλε τον Άσημένιο Ρόμβο να τον παραλάβη. Το άστροπλοίο μας θα πήγαινε έσένα και τον μικρό σύντροφό σου στον πλανήτη Πράτ κι' ύστε-

ρα θα σ'ας ξανάφερνε στον Άρη.

— Πού είναι ο πλανήτης Πράτ; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

— Στον Γαλαξία.

— Τόσο μακριά; έκανε έκπληκτος ο Σέρινταν.

— Δέν είναι και τόσο μακριά αν λογαριάσης πώς τα άστροπλοία μας ταξιδεύουν με ταχύτητα είκοσαπλάσια από εκείνη που έχει το φώς, όταν βγούν έξω από την περιοχή του δικού σας ήλιακού συστήματος. Ο δικός μας ήλιος έχει γαλάζιο χρώμα σήμερα και το γαλάζιο αυτό χρώμα στέλνει στους συσσωρευτές των σκαφών μας μια άκτινοβολία που έχει επιταχυντικές ιδιότητες.

Άλλοτε, όπως λένε οι ήλικιωμένοι, το χρώμα του ήλιου ήταν άσπρο όπως το χρώμα του δικού σας ήλιου και ή ταχύτητα των άστροπλοίων μας δέν ξεπερνούσε τα τριακόσια γήινα χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο. Εγώ όμως δέν πρόφτασα το άσπρο χρώμα του ήλιου γιατί είμαι νέος.

— Πόσο χρονών είσαι; ρώτησε ο ντέτεκτιβ.

— Χιλίων έπτακοσίων τριάντα. Σε λίγες μέρες έχω τα γενέθλιά μου.

— Παναγίτα μου!, έδγα λειμιά φωνη ό Μίκυ. Αυτός είναι πιο ψεύτης από εκείνον τον αρχιψεύτη τον Μυγκάουζεν, που είχε καταπλήξει ποινά από εκατό χρόνια τη Γη με τις φανταστικές ιστορίες του. Πώς είναι δυνατό να είναι χιλίων έπτακοσίων τριάντα έτών αυτός ό άσκη-

(*) Διάβασε το προηγούμενο τμήμα με τον τίτλο «Πόλεμος των Άστρων».

μόνθρωπος:

Ὁ Λή Πό γέλασε δέχον-
τας χαρακτηριστικά.

— Δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἄ-
σχημος!, εἶπε. Στὸν Πράτ
εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ὁ-
μορφους τύπους. Γιὰ νὰ εἴ-
μαι εἰλικρινῆς πιὸ τερατόμορ-
φα πλάσματα ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς
Γήϊνους δὲν νομίζω πὼς θὰ
υἱπάρχουν στὸ διάστημα.

Ὁ Σέρινταν ἀναστέναξε.

— Ὅλα εἶναι σχετικὰ στὸ
Σύμπαν, ἀγαπητέ μου Λή
Πό!, εἶπε μὲ κατανόησι. Ἐ-
κείνω πού ὁ ἕνας νομίζει ὁ-
μορφο γιὰ τὸν ἄλλο μπορεῖ
νὰ εἶναι ἄσχημο.

Ἔμεινε γιὰ λίγο σκεφτι-
κός. Ὑστερα ρώτησε.

— Καὶ οἱ Γιγαντοκέφα-
λοι;

— Οἱ Γιγαντοκέφαλοι εἴ-
ναι τὸ ἴδιο ἐξελιγμένοι μὲ
μᾶς, ἀπάντησε ὁ Λή Πό. Ἀλ-
λὰ τῶρα τελευταῖα κάτι συμ-
βαίνει στὸν πλανήτη τους.
Ἀλλάξαν νοοτροπία. Κάποιο
σατανικὸ πνεῦμα ἔφτασε στὸν
Κοσμοῦχο καὶ δάλθηκαν νὰ
καταστρέψουν τὴ Γῆ καὶ τίς
ἀποικίες της. Αὐτὸ δὲν τὸ
θεωρεῖ δίκαιο ὁ μεγάλος
Μητράν καὶ θέλει νὰ σᾶς βο-
ηθήσῃ.

— Πῶς;

— Αὐτὸς θὰ σᾶς πῇ τὸν
τρόπο. Ἐκεῖνο μονάχα πού
μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ εἶναι
ὅτι πολλοὶ κακοὶ Γήϊνοι συ-
νεργάζονται μὲ τοὺς Γιγαντο-
κέφαλους καὶ οἱ Γιγαντοκέφα-
λοι ἔχουν κατασκόπους στὴ
Γῆ καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα ἄ-
στρα. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀπο-
φασίσετε νὰρθῇτε στὸν Πράτ,

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΟΚΕΦΑΛΟΙ

Ο ΝΤΕΤΕ-
ΚΤΙΒ Σέριν-
ταν ἦταν ἐτοι-
μος ν' ἀπαν-
τήσῃ, ὅταν ἀ-
πότομα στα-
μάτησε. Οἱ
σειρήνες συνα-

γερμού τῆς ἐπιφανείας τοῦ
Ἀσθ ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν
ἄγρια. Ταυτόχρονα, ἀπ' τὰ
μεγάφωνα τοῦ πυραυλοδρο-
μίου πού βρίσκονταν ἐκεῖ κον-
τὰ ἀκούστηκε μιὰ βαρεῖα φω-
νὴ:

— Προσοχή! Προσοχή!
"Ὅλοι στὶς θέσεις σας! Τὰ
ραυτὰρ ἐπισημαίνουν ἐπι-
δρομὴ ἀγνώστων σφαιρικῶν
διαστημοπλοίων. Στόχος ἐ-
πιδρομῆς πρὸς τὸ παρὸν μὴ
καθωρισμένους. Προσοχή! Προ-
σοχή! Ἀποστείλλουμε ἐνισχύ-
σεις εἰς ἐγκαταστάσεις παρα-
γωγῆς ὀξυγόνου ἐπιφανείας.

Μὲ δυὸ πηδήματα ὁ Σέριν-
ταν βρέθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ ἐρ-
γαστήριό κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ
στὸν οὐρανόν. Τὸ ἐξησκημένο
μάτι του, χωρὶς τὴ βοήθεια
διοπτρῶν, μπόρεσε νὰ δια-
κρίνῃ ψηλὰ μερικές σφαῖρες
πού ἀστραφταν καθὼς ἀντα-
νακλοῦσαν τὸ φῶς τοῦ πρω-
τοῦ ἡλίου. Ταυτόχρονα ὁ-
μῶς εἶδε πρὸς τὰ δυτικὰ κάτι
πού τὸν ἔκανε ν' ἀναρριγῇ-
σῃ. Ἐκεῖ στὸν ἀπέναντι γρα-
νίτινο λόφο κάτι γινόταν πού
δὲν τὸ εἶχε πιάσει ἀκόμα τὸ
ραντάρ. Παράξενα μηχανή-
ματα κατέβαιναν ἀπὸ τὸν ἄ-
έρα. Ἦταν κάτι πού θύμιζαν
βαρεῖα τάνκς. Τὰ τάνκς ὁ-

μως αυτά δεν είχαν ρόδες ούτε ερπίστριες όπως τα θωρακισμένα που χρησιμοποιούσε ο σπρατς της Γης. Είχαν πόδια. Έξη σιδερένια πόδια που κινούνταν στον άερα καθώς κατέβαιναν άργα προς το λόφο.

— Έκεί είναι οι συσσωρευτές δευγόνου!, φώναξε ο αστροναύτης άστυφύλακας που είχε τρέξει πίσω από τον ντέτεκτιβ. Άν καταστραφούν οι συσσωρευτές όλοι οι κόπαικοι της υπόγειας πολιτείας θα βρουν φριχτό θάνατο από άσφυξία.

— Μηχανές ολέθρου! είπε ο Λή Πό που είχε βγεί κι αυτός μαζί με τον Μίκυ στην πόρτα του εργαστηρίου. Έχουν καταπληκτική δύναμη καταστροφής. Εργάζονται με ήλιακη ενέργεια και γι' αυτό το λόγο μονάχα την ημέρα μπορούν να κινηθούν.

Ο Σέρινταν άναρρίγησε κι' ή άναπνοή του σταμάτησε. Άλλά για μία μονάχα στιγμή. Υστερα όλοι οι μύς του άσπαλένιου κορμιού του μπήκαν σε κίνηση. Έπρεπε να προλάβουν, πριν φτάσουν στο έδαφος αυτά τα έξαποδα τάνκς. Το βλέμμα του ταξίδευε από τα τάνκς προς τα σφαιρικά άστρόπλοια. Τα τάνκς ήταν πέντε. Τα σφαιρικά άστρόπλοια που έλαμπαν στον ούρανό ήταν πολλά. Όμως δεν έδειχναν διάθεσι να πλησιάσουν περισσότερο τον Άρη. Κατάλαβε πως ή παρουσία τους είχε σκοπό ν' άποσπάση την προσοχή των άποίκων του Άρη

από τα μηχανήματα ολέθρου, που είχαν έξαπολυθή έναντίον των εγκαταστάσεων παραγωγής δευγόνου.

— Είναι οι Γίγαντοκέφαλοι; ρώτησε ο Μίκυ τον Λή Πό.

Το έξώκοσμο πλάσμα κούνησε καταφατικά το μύτερό του ρύγχος και κούνησε τ' αυτιά του, ενώ τα στρογγυλά μάτια του γυάλιζαν.

— Ναι. Αυτοί είναι.

— Έλάτε μαζί μου!, διέταξε με σφιχτά δόντια ο Σέρινταν.

Τρέχοντας έφτασαν στο πυραυλοδρόμιο. Τα καταδιωκτικά άστρόπλοια της άστυναμίας του Άρη είχαν άρχισει κι' έλας να σηκώνονται από το έδαφος. Ένα σωστό πανδομόνιο έπικρατούσε εκεί. Έκκωφαντικές έκρήξεις από την έκτίναξι των άπωθητικών πυραύλων γέμιζαν τον άερα. Φωνές ακούγονταν και παραγγέλματα βιαστικά δίνονταν. Τα άστρόπλοια κατευθύνονταν προς τα σφαιρικά σκάφη τους και καιείς δεν φαινόταν ως εκείνη τη στιγμή να δίνει προσοχή προς τα τάνκς. Τα μηχανήματα ολέθρου όμως κατέβαιναν άργα προς το λόφο σά να τα συγκρατούσαν άόρατα άλεξίπτωτα. Μέσα στη γενική συγχυσι, ο Σέρινταν, ακολουθούμενος από τον Μίκυ, τον Λή Πό και τον αστροναύτη άστυφύλακα, σπρώχνοντας δεξιά κι' άριστερά, κατάφεραν να φτάσουν στην όπλοθήκη. Έδειξε στον έπί κεφαλής ύπαξιωματικό την ταυτότητα της Διαπλά-

μητικής Αστυνομίας και ζήτησε πολυβόλα διαλυτικών ακτίνων. Ο ίδιος ο ντέτεκτιβ μοίρασε στους συντρόφους του τα όπλα αυτά. Με τα βαριά πολυβόλα τώρα κρεμασμένα στον ώμο μπήκαν σε μία ρουκέττα μικρών αποστάσεων. Ο Σέρινταν πίεσε τον μοχλό εκκίνησης και η ρουκέττα τινάχτηκε ψηλά αφήνοντας φλόγες πίσω της. Ύστερα από λίγα λεπτά, άρχισε να κινείται σταυροειδώς πάνω από το λόφο. Τα μυστηριώδη τάνκς όμως τώρα είχαν φτάσει κι' άλλας στο έδαφος. Τα χαλύβδινα πόδια τους άρχισαν να κινούνται μεθοδικά, πραγματοποιώντας μεγάλα άλματα και προχωρώντας προς την κορυφή όπου ήταν το εργοστάσιο δευγόνου. Μεγάλοι χαλύβδινοι πύργοι και σωλήνες που απορροφούσαν μέσα σε πολύπλοκα μηχανήματα τον ατμοσφαιρικό αέρα και τον φιλτράριζαν συγκρατώντας μονάχα το δευγόνο για να το διοχετεύσουν στην υπόγεια πολιτεία, ύψωνονταν εκεί. Αν τα τάνκς με τα έξη πόδια πρόφταναν να πλησιάσουν και να εξαπολύσουν επίθεσι έναντι των εγκαταστάσεων, η Γήινη Κοινοπολιτεία θα είχε υποστεί μια από τις μεγαλύτερες καταστροφές και τα θύματα—όλοι οι άποικοι και οι οικόγενεές τους—θα ήταν άπειρα.

Ο Σέρινταν με μάτια που έκαigan από συγκίνηση παρακολουθούσε από το διαφανές κουδούκλιο του θαλάμου οδηγήσεως τις κινήσεις των

τάνκς και κατάλαβε ότι θαν έπρεπε να καθυστερήσει. Υπολόγισε την απόστασι μεταξύ των εγκαταστάσεων και των μηχανών όλέρου και διάλεξε το σημείο στο οποίο έπρεπε να προσγειωθεί η ρουκέττα του. Με μιάν άπιστευτη ταχύτητα χειρίστηκε τους διακόπτες και τους μοχλούς.

Η ρουκέττα πήρε κάθετη θέσι προς το έδαφος και σφμρίζοντας δαιμονισμένα κατέβηκε και άκούμπησε στην πλαγιά του λόφου. Όταν το σκάφος έπαψε να ταλαντεύεται πετάχτηκε πρώτος αυτός έξω κι' ακολούθησαν οι άλλοι.

Ο ντέτεκτιβ και οι τρείς σύντροφοί του είχαν κάνει κάτι πολύ τολμηρό. Είχαν μπή στον χώρο που δρισκοταν με ταξυ των τάνκς και των εγκαταστάσεων δευγόνου.

— Δέν θα αφήσουμε αυτά τα χαλύβδινα τεράτα να περάσουν!, φώναξε ο Σέρινταν. Προσοχή. Μόλις πλησιάσουν σε απόστασι βολής, θα ρίξουμε αμασικές ριπές με τα πολυβόλα έναντιόν τους. Νομίζω πως οι διαλυτικές ακτίνες θα κάνουν καλή δουλειά.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΗΧΑΝΩΝ

ΤΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ όλέρου πραγματοποιώνταν σε άλματα πλησιάζαν σε τάξι μάχης προς τις σιδερένιες

ράγες ασφαλείας που υπήρ-

Ο υρυσικός ντέτεκτιβ καὶ τὸ παιδί τινάχτηκαν μακριὰ ἀπὸ τὸ θρυμματισμένο ἀστρόπλοιο.

χαν γύρω ἀπὸ τὸ μεγάλο ἐργαστάσιο. Ἔμορζαν σάν φοβερὰ προϊστορικά τέρατα ποὺ δὲν λογάριζαν τίποτα. Ὅλοι κρατοῦσαν τὴν ἀναπνοή τους. Ὁ βαρὺς γδοῦπος ἀπ' τὰ βροντερὰ μετάλλινα πόδια μονάχα γέμζε τὸν ἀέρα κάνοντας τοὺς τρεῖς γήινους καὶ τὸν ἐξώκοσμο Λή Πό ν' ἀνατριχιάζουν.

— Ἕτοιμοι! διέταξε ὁ

Σέρνταν. Νομίζω πὼς βρῖσκονται τώρα ἀρκετὰ κοντά. Πῦρ!

Καὶ τὰ τέσσερα πολυδόλα ἔστειλαν φίδια φλόγας πρὸς τὸ μέρος τους. Οἱ διαλυτικὲς ἀκτίνες ὅμως, μπροστὰ στὶς ὁποῖες κανένα μέταλλο δὲν μπορούσε ν' ἀνθέξη, δὲ τοὺς ἔκαναν τίποτα. Τὰ χαλύβδινα τέρατα ἀκέραια καὶ ἀπειλητικά ἀνέκο-

ψαν μονάχα τὰ ὄλματα καὶ βάδιζαν τώρα μὲ δῆμα σημειωτών. Ἀλλὰ βάδιζαν πάντοτε χωρὶς κανένα σημεῖο θλάτης στὰ βωρακισμένα πλευρά τους.

— Ξαναρίχτε!, οὐρλιασε ὁ Σέρινταν.

Ἐβρίξαν πάλι. Ἀλλὰ οὐτε τούτῃ τῇ φορᾷ ἔγινε τίποτε. Τὰ τερατώδη μηχανοκίνητα προχωροῦσαν βαρεῖα καὶ ἀκάθεκτα.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔνιωθε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδαί. Ἕνας παράξενος φόβος γέμισε τὸ αἷμα του. Αὐτός, ὁ θρυλικὸς ντέτεκτιβ τοῦ διαστήματος, ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν κακούργων καὶ προστάτης τοῦ Δικαίου, ἐβλέποντας τὴν φοδερὴ καταστροφή πού πλησίαζε καὶ πού κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐμποδίσῃ, ἄρχισε νὰ φοβάται. Οἱ ευθύνης του ἦταν τεράστιες. Μέσα ἀπὸ τὸ φλογισμένο βλέμμα του πέρασαν ἀνατριχιαστικὲς εἰκόνες ἀνθρώπων, γυναικῶν ἀνδρῶν καὶ παιδιῶν, πού εὗρισκαν τὸν πρὸ τρομερὸ καὶ φρικιαστικὸ θάνατο ἀπὸ ἑλλειψὶ ὄθυγόνου. Τὸν θάνατο ἀπὸ ἀσφυξία! Ἐπρεπε νὰ ξαναδοκιμάσῃ. Ἐδῶσε νέα διαταγή. Ἀρχισαν πάλι νὰ πυροβολοῦν. Οἱ διαλυτικὲς ἀκτίνες ὅμως ἦταν ἀνίκανες νὰ βλάψουν τὰ στανικά αὐτὰ μηχανήματα τοῦ ὀλέθρου.

— Πρέπει νὰ ὀπισθοχωρήσουμε λίγο!, εἶπε.

Ἐκαναν μερικὰ βήματα πίσω καὶ ταμπουρώθηκαν σὲ καινούργιες θέσεις. Ἀλλὰ σὲ λίγο ἔτσι πού πήγαιναν τὰ

πράγματα θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι καὶ πάλι νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς θέσεις αὐτές. Τὰ τάνκς μὲ τὰ ἔξη πόδια προχωροῦσαν μὲ ἀντικείμενὸ σκοπὸ τὶς ἐγκαταστάσεις.

Ὁ Σέρινταν ἀνασήκωσε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανόν. Τὰ καταδιωκτικὰ διαστημόπλοια τοῦ Ἄρη εἶχαν ἀρχίσει μιὰ σκληρὴ μάχη στὸν ἀέρα μὲ τὰ σφαιρικὰ ἀστρόπλοια τῶν Γιγαντοκεφάλων. Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε πικρὰ.

— Μὰς ἀπασχολοῦν στὸν ἀέρα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ κάνουν ἀνετόχλητα τὴ δουλειά τους στὸ ἐδαφὸς μουρμούρισε! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί δὲν στέλνουν καὶ μερικὲς ἐνισχύσεις ἐδῶ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀνασκήρτησε καὶ τὰ μάτια του γουρλωσαν. Ἐίδε τὸν Μίκυ μὰ φεύγῃ ἀπὸ κοντὰ τους καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος τῶν τάνκς.

— Μίκυ!, φώναξε ἄγρια. Μίκυ! Γύρισε πίσω Μίκυ!

Μὰ ἦταν πρῆλλος λοιπὸν αὐτὸς ὁ μικρὸς; Πού πήγαινε; Νὰ πῆσῃ στὰ χάρου τὰ δόντια πήγαινε μονάχος του; Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς τοῦ σάλεψε τὸ μυαλὸ καὶ ἠθελε ν' αὐτεκτονήσῃ.

— Μίκυ!, οὐρλιασε.

Ἀλλὰ τὸ παιδί δὲν ἄκουσε ἢ ἔκανε πὼς δὲν ἄκουσε. Ἡ καρδιά τοῦ Σέρινταν σπάρανε. Ἡ Νάνσυ ἦταν χαμένη. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀν ἦταν ζωντανή. Καὶ τώρα χανόταν κι' ὁ Μίκυ! Τὰ δυὸ πιὸ ἀγαπημένα πλάσματα πού ὑπῆρχαν

γι' αὐτὸν στὰν κόσμον τὸν ἄφηναν! Σὰν τρελλὸς τινάχτη κε ὁρθὸς ἑτοιμος νὰ τρέξη πρὸς τὸ μέρος τοῦ παιδιοῦ. Ὅμως δὲν πρόφτασε. Μιά ἐκ τυφλωτικῆ λάμψι γέμισε τὴν περιοχὴ κι' ἕνας δυνατὸς κρότος συνεκλόνησε τὸ ἔδαφος. Τεράστια σύννεφα σκόνης ἀκλούθησαν καὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἔπαψαν νὰ βλέπουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

— Ἡ ρουκέττα! εἶπε ὁ Λή Πό. Τὰ τάνκς κάψανε τὴ ρουκέττα μας.

Ὁ ντέτεκτιβ ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ σημεῖο ὅπου εἶχαν ἀφήσει τὴ ρουκέττα τους. Ὡρὰ πού διαλύονταν τὰ σύννεφα τῆς σκόνης καὶ τοῦ καπνοῦ προσπάθησε νὰ ξεχωρίσῃ τὴ ρουκέττα. Τὸ μικρὸ ἀσπρόπλοιο δὲν ὑπῆρχε πιά ἐκεῖ. Ἦταν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ἄμορφα καρβουνιασμένα μέταλλα. Ἡ ρουκέττα εἶχε λυῶσθαι σὰν κερὶ μέσα στὶς φλόγες πού ἐξαπέλυσαν ἐναντίον τῆς τὰ μυστηριώδη τάνκς...

— Τὰ φιλογεβόλα σκότωσαν καὶ τὸν Μίκυ! ἀναστρέφει μετὰ πόνον ὁ ντέτεκτιβ. Δὲν φαίνεται πουθενά. Χάθηκε μέσα στὴν ἐκρηξί.

ΤΟ ΤΟΛΗΡΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ Ἑλληνό-πουλ ο πρᾶγματος πικρὰ εἶχε χαθῇ ἀλλὰ δὲν εἶχε πάθει τίποτε κακὸ, ὅπως φοβόταν ὁ μεγάλος φίλος του ὁ Σέρν

ταν. Ὁ Μίκυ ὅταν ἔφυγε τρέχοντας, ἀφήνοντας πίσω τοὺς συντρόφους του, εἶχε ἕνα τολμῆρὸ σχέδιο στὸ μυαλό του. Ἦξερε πῶς, ἀν ἤητοῦσε τὴν ἄδεια τοῦ ντέτεκτιβ, ὁ ντέτεκτιβ δὲν θὰ τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀπομακρυνθῇ. Τότε τὸ ἄφωδω παιδί ἀποφάσισε νὰ δράσῃ μόνο, παίζοντας κορώνα-γράμματα τῇ ζωῇ του. Θὰ ἔκανε κάτι πού ἦταν ἴδιο μὲ αὐτοκτονία. Ἄν πετύχαινε ὁμως καὶ ἂν ἦταν σωστὸ αὐτὸ πού λογάριζε, ἡ Νεγκάλλ ἢ ὑπόγεια πρωτεύουσα τοῦ Ἀρη θὰ σωνόταν ἀπὸ φοβερὴ κατὰστροφή καὶ θὰ γλύτωναν ἀπὸ τὸ φρικτὸ-θάνατο τῆς ἀσφυξίας χιλιάδες ἀνθρώποι.

Ἐφυγε λοιπὸν τρέχοντας καὶ χωρὶς νὰ δείξῃ πῶς ἄκουσε τίς γεμάτες ἀπελπισία καὶ ἀγανάκτησι φωνὲς τοῦ Σέρν-ταν ὠρμησε πρὸς τὸ πρῶτο τάνκς. Ἡ φοβερὴ ἐκρηξί καὶ τὰ ἀέρια τῆς ἐκρήξεως τῆς ρουκέττας τὸν συνεκλόνησε καὶ χάνοντας τὴν ἐπαφὴ του μὲ τὸ ἔδαφος τινάχτηκε ψηλά κι' ἔπεσε σ' ἕνα χαντάκι. Ἡ στολὴ ἄμως τοῦ διαστημάνθρωπου μὲ τὴν ἀβραυστὴ διαφανή περικεφαλαίᾱ τὸν προστατεύει ἀπὸ σοβαρὰ χτυπήματα. Κύλησε στὸ χαντάκι, μὰ σχεδὸν ἀμέσως ἀνωρθώθηκε κι' ἄρχισε νὰ τρέξη. Ὁ δυνατὸς κρότος τῶν μεταλλικῶν ποδιῶν τῶν χαλύβδινων τεράτων, πού ὅσο πλησίαζε πρὸς τὰ τάνκς γινόταν ἕνα ἀνατριχιαστικὸς ὀρυμαγδὸς, τὸν ἔκανε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ διστάσῃ. Ἡ καρδιά του χτύπησε διασπαστικὰ. Ἀλλὰ

ὁ δισταγμός του δὲν κράτησε περισσότερο ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο. Πηδώντας, ἔφτασε πρὶν κοιτᾶν στὸ πρῶτο τάνκς πρὶν προχωροῦσε ἀργὰ καὶ θαρραλῶς. Πίσω ἀκολουθοῦσαν τὰ ἄλλα. Ὁ Μίκυ ἔκανε μιὰ σύντομη προσευχή μέσα του.

— Βοήθησέ με, Χριστοῦλή μου!, παρακάλεσε.

Τὸ θλιμμένο του ἐρευνητικὸ πλανήθηκε γιὰ μερικές στιγμὲς στὸ θαρραλυσμένο μεγαθήριο καὶ στηλώθηκε στὸ δεξιὸ πλευρὸ του. Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή. Βρῆκε τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ σκαρφαλώσει. Ὁ Μίκυ κινήθηκε γοργά. Τὸ λαστιχένιο κομμί του τινάχτηκε πρὸς τ' ἄπάνω καὶ τὰ χέρια του γαντζώθηκαν σὲ δυὸ σιδερένιες προεξοχές. Ὑστερα πραγματοποιώντας μιὰ ὑπέροχη ἔλξι σάλταρε στὴ ράχη τοῦ τάνκς. Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μίκυ στάθηκε ὀρθὸς ἐπισκοπώντας τὰ γύρω. Σὲ διακόσια μέτρα ἀπόστασι μπροστὰ του εἶδε τὸν Σέρινταν, τὸν Λή Πὸ καὶ τὸν ἀστρναῦτη ἀστυφύλακα. Κρατοῦσαν τὰ πολυβόλα τῶν διαλυτικῶν ἀκτίνων ἑτοιμοὶ νὰ ρίξουν.

— Μὴ γιὰ τὸ Θεό!, μούγυρε ὁ Σέρινταν. Αὐτὸς ὁ πιτσιρίκος ζωτάνει καὶ εἶναι σκαρφαλωμένος στὸ τάνκς. Μὴ ρίξετε! Τρελλάθηκε σίγουρα.

Ἀλλὰ ὁ Μίκυ δὲν ἦταν καθόλου τρελλός. Ἦξερε τί ζητοῦσε. Σάπλωσε ἄπάνω στὸ χαλύβδινο τέρας καὶ ἄρχισε

νὰ σέρνεται μὲ τὴν κοιλίᾳ στὴ ράχη του κυττάζοντας δεξιά κι' ἀριστερά. Ξαφνικά τὰ μάτια του ἐλαμψαν καὶ τὸ παρὰ δάστικο μούτρο του ἀστράψε.

— Αὐτὸ εἶναι! ξεφώνισέ. Ὁ Λή Πὸ εἶχε δίκιο!

Ἕνας κοῖλος καθρέφτης ὀκτάγωνος μέσα σ' ἓνα πλαίσιο ἀπὸ χάλυβα. Πάνω ἀπὸ τὸν καθρέφτη ἓνας φακὸς συγκεντρωτικὸς τῶν ἀκτίνων ἡλίου. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸν καθρέφτη καλώδια, πολλὰ καλώδια μὲ διάφορα χρώματα ποὺ κατευθύνονταν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ τάνκς. Εἶχε λογαράσει λοιπὸν σωστά. Ὁ Λή Πὸ εἶχε μιλήσει γιὰ ἡλιακὴ ἐνέργεια. Εἶπε πὼς τὰ τάνκς αὐτὰ τῶν Γίγαντοκεφάλων μοῦναχα ἡμέρα μπορούσαν νὰ δράσουν, γιατί ἡ κινητήρις δύναμις τους ἦταν ἡ ἡλιακὴ ἐνέργεια. Ἀλλὰ ἡ συγκέντρωσις τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας ἀπὸ κάποιο κάτοπτρο ἔπρεπε νὰ συλλαμβάνεται γιὰ νὰ διαβιδάζεται κατόπι στὰ πολυπλοκά μηχανήματα ποὺ κινοῦσαν τὸ χαλύβδινο τέρας. Ἄν αὐτὸ τὸ κάτοπτρο καταστρεφόταν ἢ τροφοδότησις μὲ ἡλιακὴ ἐνέργεια θὰ σταματοῦσε καὶ αὐτόματα τὰ μηχανήματα θὰ ἔπαυαν νὰ λειτουργοῦν.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴ σκέψι εἶχε ξεκινήσει τὸ ἥρωϊκὸ παιδί ποὺ ἔπαιζε κορώννα—γράμματά τὰ τὴ ζωῇ του γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ βέβαιο θάνατο χιλιάδες ἄλλες ζωές. Καὶ ἡ σκέψι αὐτὴ ἀποδείχτηκε σ' ὅλη τῆς τὴ γραμμὴ σωστή. Τὰ μάτια

του Μίκυ λοιπόν έλαμψαν κα-
θώς είδε τόν καθρέφτη καί
τόν συγκεντρωτικό φακό. Με
γοργές κινήσεις άρχισε νά
σέρνεται πρὸς τὰ εκεί. Δέν
άπείχε παρὰ ένα μονάχα μέ-
τρο. Ὁ καθρέφτης καί ὁ φα-
κὸς θρίσκονταν στό μπροστι-
νὸ μέρος τῆς ράχης τοῦ τάνκ.
Σύρθηκε πρὸς τὰ εκεί. Λίγο
ἀκόμα δὲν ἀπλωνόταν τὸ χέ-
ρι του θὰ μπορούσε νὰ τὸ
φτάσῃ. Ἄν ἦταν δυνατόν νὰ
σταθῇ ὀρθός, τὸ ἔφτανε με-
τὲς πρώτο. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀ-
δύνατο γιατί τὸ χαλύδδινον
μεγαθὴριο προχωρώντας πάν-
τα, σὰ νὰ ἐνοίωσε πὼς κάτι
ἀγνωστο εἶχε σκαρφαλώσει
ἀπάνω του, άρχισε νὰ χορο-
πηδάῃ ἔξωλλα. Δέν μπορούσε
λοιπὸν ὁ Μίκυ νὰ σταθῇ ὀρ-
θὸς γιατί κινδύνευε νὰ τινα-
χθῇ μακριὰ ἢ νὰ πέσῃ ἀνά-
μεσα στὰ πόδια τοῦ μηχανή-
ματος πού θὰ τὸν ἔλυοναν
καί θὰ τὸν πολτοποιούσαν
χωρὶς ἀμφιβολία.

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΝΙΚΝΗΤΑΙ

ΣΥΡΘΗΚΕ ὁ
σο μπορούσε
πὸ γοργά.
Τὸ λαστιχέ-
νιο κορμί του
συσπειρώθηκε
καί γλύστρη-
σε ἀκόμη τό-
σο ἀπάνω στό μέταλλο. Λίγο
ἀκόμα καί ὅλα θὰ τελείωναν.

Ξαφνικά ὅμως, ἕνας μεταλ-
λικὸς κρότος ἀκούστηκε καί
ὁ Μίκυ ἔχασε ὅλο τὸ κέφι

του. Σιδερένια ἐλατήρια τι-
νάχτηκαν ἀπὸ τὰ πλευρά τοῦ
τάνκ καί τὰ ἐλατήρια αὐτὰ
τυλίχτηκαν γύρω ἀπὸ τὸ κορ-
μί τοῦ ἡρώικοῦ παιδιοῦ καί
τὸ κράτησαν ἀκίνητο. Τὸ Ἐλ-
ληνόπουλο δοκίμασε νὰ κινή-
θῃ νὰ γλυστρήσῃ μὰ τοῦτο
ἦταν κάτι ἀδύνατο. Θρόμβοι
παγωμένου ἰδρώτα ἀνάδλυ-
σαν στό μέτωπό του καί τὰ
μάτια του γέμισαν ἀπελπι-
σία. Ἦταν πιασμένος ὅπως
ένα ποντίκι μέσα σ' ἕνα ἴ-
σχυρὸ δόκανο καί κάθε προ-
σπάθεια νὰ ξεφύγῃ ἦταν κα-
ταδικασμένη σὲ ἀποτυχία.
Κάποιο ἀόρατο χέρι, κά-
ποιος ἠλεκτρικὸς ἐγκέφα-
λος πού κατηύθυνε αὐτὰ τὰ
θωρακισμένα μέσα ὀλέθρου
τόν εἶχε παγιδέψει. Αὐτὴ τῇ
στιγμὴ τὸ ἡρωϊκὸ παιδί δέν
σκεπτόταν τὸν ἑαυτό του.
Τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γυναικό-
παιδα τῆς Ναγκάλ, εἶχε στό
νοῦ του. Γιατί τώρα ἡ κατα-
στροφή ἦταν σίγουρη. Τὰ
τάνκς τῶν Γιγαντοκεφάλων
ἐπάνω σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα
ἦταν παγιδευμένος κι' αὐτὸς
συνέχιζαν τὴν πορεία τους
ἀργὰ ἀλλὰ σίγουρα πρὸς τὸ
στόχο τους. Τὶς ἐγκαταστά-
σεις τοῦ ἐργοστασίου παρα-
γωγῆς ὀξυγόνου τοῦ Ἄρη.
Ἄλλα ὅχι δέν ἦταν ἀκόμα ὅ-
λα χαμένα. Τὸ Παιδί θὰ ἔκανε
μιὰ τελευταία προσπάθεια.
Τὰ χέρια του ἦταν ἐλεύθερα.
Ἄν τὰ χέρια του δέν μπο-
ρούσαν νὰ φτάσουν τὸν κα-
θρέφτη καί τὸν συσσωρευτικὸ
φακὸ τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας
θὰ ἦταν δυνατό νὰ τὸν κα-
ταστρέψῃ κάτι ἄλλο. Στὴ ζω-

νη τῆς διαπλανητικῆς φόρμας του ὑπῆρχε τὸ πιστόλι ἀκτίνων πού τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ Σέρνιταν. Τὸ χέρι τοῦ κινήθηκε μὲ δυσκολία πρὸς τὴ ζώνη. Ἀνέπνευσε βαθειά μὲ ἀνακούφισι θιαν τὰ δάχτυλά του ἐψαύσαν τὴ λαβή. Φούχτιασε τὸ πιστόλι πέρασε τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη καὶ σημάδεψε. Ὁ καθρέφτης κι' ὁ φακὸς θρυμματίστηκαν. Τὰ μάτια τοῦ ἀστραψὺν καὶ περιμένε. Ἡ καρδιά του σταμάτησε σ' αὐτὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα τῆς ἀναμονῆς. Ὑστερα τὸ πρόσωπο ἀστράψε κι' ἡ καρδιά του θρόνησε χαρούμενα. Χωρὶς ἡλιακὴ ἐνεργεία τὸ τάνκ σταμάτησε. Τὰ ἐλατήρια πού κρατοῦσαν αἰχμάλωτο τὸ παιδί παρέλυσαν καὶ ὁ Μίκυ τινάχθηκε ὀρθός. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ πυροβόλησε σηματοδοτώντας τὸν συμπακωτὴ τῆς ἡλιακῆς ἐνεργείας τοῦ δευτέρου τάνκ, ὕστερα τὰ ἄλλα, τὰ ἄλλα...

Ὅλα τὰ σατανικά μηχανήματα τῶν Γίγαντοκεφάλων ἀκίνητα σὰν κεραυνοβολημένα ἦσαν ἀδύνατο πιά νὰ κάνουν κακό. Ὁ Μίκυ εἶδε τὸν Σέρνιταν καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ντέτεκτιβ συγκινημένος τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε.

— Ἔσωσες τὸν Ἄρη, πιτσιρικό! φώναξε χαρούμενα.

— Ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα! ἀπάντησε μὲ μετριοφροσύνη τὸ παιδί. Ὁ Λή Πὸ εἶναι σωτὴρας μας.

Καὶ ἐξήγησε μὲ δύο λόγια πῶς ἀποφάσισε νὰ δράσῃ παρακινήμενος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἐξώκοσμου πλάσματος.

— Ὁ Λή Πὸ μᾶς ἀνοίξε τὰ μάτια, κατέληξε. Ὅλα τὰ ἔλλα ἦταν πολὺ εὐκόλα.

Ἐφτασαν κουβεντιάζοντας στὸ πυραυλοδρόμιο. Τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο κατέβαιναν καὶ ἀκουμποῦσαν στὸ ἔδαφος τὰ καταδιωκτικά ἀστρόπλοια. Οἱ πιλότοι κουβεντιάζαν μετὰξὺ τους καὶ περιέγραφαν ὑπερήφανα τὶς μάχες πού ἔδωκαν στὸν ἀέρα μὲ τὰ σφαιρικά διαστημόπλοια. Τὰ εἶχαν κενηγήσει καὶ εἶχαν χαθῇ στὸ βάθος τοῦ διαστήματος.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή ὁ διοικητὴς τῆς Ἀστροφύλας τοῦ Ἄρη πλησίασε λαχανιασμένος τὸν ντέτεκτιβ.

— Ἐπὶ τέλους σὲ δρῶσκω, Σέρνιταν! φώναξε. Ἐχω ἓνα ἐπείγον μῆνυμα γιὰ σένα ἀπὸ τὸν ἐπιθεωρητὴ Χόδαρτ. Ἡ Γῆ κινδυνεύει.

Ὁ ντέτεκτιβ ζάρωσε τὰ φρύδια καὶ ἀρπάξε τὸ χαρτί. Τὸ μῆνυμα ἦταν γαμὰτο ἀγωνία. Ὁ Σέρνιταν διάβασε μεγαλόφωνα τὸ μῆνυμα ἐνῶ τὰ μάτια του ἐλαμπαν παράξενα: «Ἰνσπέκτορ Χόδαρτ πρὸς ντέτεκτιβ Τζὸς Σέρνιταν. Γῆ κινδυνεύει ἀπὸ τεραστίου μεγέθους σφαιρικὴν βόμβα ἐξαπολυθεῖσαν ἀπὸ ἀγνωστον πλανήτη. Κινεῖται μὲ πυραύλους. Δυνατὸν νὰ εἶναι τηλεκατευθυνόμενον μέσον καταστροφῆς. Δυνατὸν νὰ ἀδηγῇται ἀπὸ πλήρωμα αὐτοκτονίας. Τηλεσκοπία ὁ-

λων τῶν μεγάλων ἀστεροσκοπείων ἐστημείωσαν παρουσιάζον βόμβας ἢ ὅποια ταξιδεύει μὲ μικρὰν σχετικῶς ταχύτητα διὰ νὰ προσκρούσῃ ἐπὶ τῆς Γῆς ὥρσιμένην ἴσως ἡμέραν. Ἐπιβιδάσας «Πρωτέα II» καὶ ἐρέυνησε διάστημα πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ καταστροφῇ βόμβας ἢ ὅποια ἀπειλεῖ καταποτίσῃ ὅλοκλήρους ἡπείρους. Χόβαρτ.

Ὁ Σέρινταν τσαλάκωσε τὸ χαρτί ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

— Οἱ Γίγαντοκέφαλοι πά-
λι, μούγγρισε. Πάμε Μίκυ!

Ἐφτάσαν στὸν «Πρωτέα». Τὸ καταδιωκτικὸ ἦταν κι' ὅ-
λας ἔτοιμο προετοιμασμένο ἀπὸ τὸ προσωπικὸ τοῦ πυραυ-
λοδρομίου γιὰ μεγάλες πτή-
σεις. Ὁ Σέρινταν σκαρφάλεω
σε πρῶτος καὶ ἀκολούθησε ὁ
Μίκυ. Ποῦν ὅμως κλείσῃ ἡ
πύρρα, φέσθηκε στὸ ἀνοιγμα
τῆς τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα μὲ
τὸ τριγωνικὸ κεφάλι, τὸ μυ-
τερὸ ρύγχος καὶ τὰ μεγάλα
αὐτιά.

— Ποῦ πάς, Λή Πό; ρώ-
τησε τὸ παιδί.

— Θάρθῶ μαζί σας, εἶπε
ἐκεῖνος. Δὲν πιστεύω νὰ μὴ
μὲ θέλετε παρέα σας. Εἶμαι
καλὸς μηχανικὸς καὶ πυροβο-

λητῆς. Μπορεῖ νὰ μὲ χρεια-
στήτε.

Ὁ Σέρινταν γύρισε πρὸς
τὸ μέρος του.

— Ἐν τάξει, Λή Πό!, εἶ-
πε. Σὲ παίρνουμε μαζί μας.
Ἄν καί, στὸ λέω γιὰ νὰ τὸ
ξέρης, δὲν πηγαίνομε σὲ γλέν-
τι.

Ἡ πόρτα ἐκλείσσε ἐρητι-
κὰ καὶ τὸ χέρι τοῦ Σέρινταν
τοῦ εἶχε πάρει κι' ὅλας θέ-
σι στὸ δισμέρισμα διακυ-
βερνήσεως, κινήθηκε γοργὰ
στοὺς μοχλοὺς. Τὸ ἀστρο-
πλοιο τῆς Διαπλανητικῆς Ἀ-
στυνομίας τραντάχθηκε, χορο-
πήδησε, ἐξαπολύοντας τοὺς
πρῶτους πυραύλους, καὶ τι-
νάχτηκε σὰν μιὰ φλόγα στὸν
οὐρανό. Μιὰ καινούργια πε-
ριπέτεια ἄρχιζε γιὰ τὸν Τζέ-
Σέρινταν καὶ τὸν κεκκινωμάλ-
λη Μίκυ. Μιὰ καινούργια πε-
ριπέτεια στὴν ὁποία ὅμως ἡ
μελαχροινὴ Νάνσυ ἔδω-
λκετον δὲν θὰ ἦταν μαζί τους.
Ἕνας Θεὸς μονάχα ἤξερε σὲ
ποῖόν ἀγνωστο πλανήτη θρι-
σκόταν καὶ ποιά ἐξώκοσμο
ὄντα τὴν βασάνιζαν. Ἀλλὰ
ὁ Τζέ-Σέρινταν εἶχε τὸ σχέ-
διό του. Ἕνα σχέδιο ποῦ θὰ
ξανάφερνε πάλι κοντὰ τοὺς
τὴν γλυκεῖα καὶ πολυμῆρ-
η Νάνσυ...

ΤΕΛΟΣ

Π. ΠΕΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΔΙΑΠΛΑΗΗΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗ

Γραφεία : 'Οδός Λέκκα 22 — ΑΡΙΘ. 6 — Τιμή δραχ. 2

Δημοσιογραφικός Δ'ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41, Οικονομικός Δ'ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: 'Αναστ. Χατζηθασιλείου, Σαπφούς 2. ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22 'Αθήναι

Τὸ ἐπόμενον τεύχος τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ» τὸ 7, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Τετάρτη μὲ τὸν τίτλο

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΡΟΜΠΟΤ

εἶναι ἓνα καταπληκτικὸ τεύχος ποὺ ὁμοίῳ του δὲν ἔχει κυκλοφορήσει ποτέ! Ἡ ἀγωνία φτάνει στὸ κατακόρυφο ὅτα τὰ τρομακτικὰ σὲ δύναμι ρομπὸτ ἐπαναστατοῦν ἀποκτώντας δική τους θέλησι καὶ πρωτοβουλία. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀποθέωσι τῆς δράσεως καὶ τοῦ μυστηρίου ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ τῶν οὐρανῶν Τζόε Σέρινταν μὲ τὸν Μίκυ τὸ 'Ελληνόπουλο καὶ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του Νάνσυ, δὲν σταματοῦν νὰ πολεμοῦν ὑπεράνθρωπα ἐναντίον τῶν κακούργων ποὺ σκοπεύουν νὰ καταστρέψουν τὴν ἀνθρωπότητα

